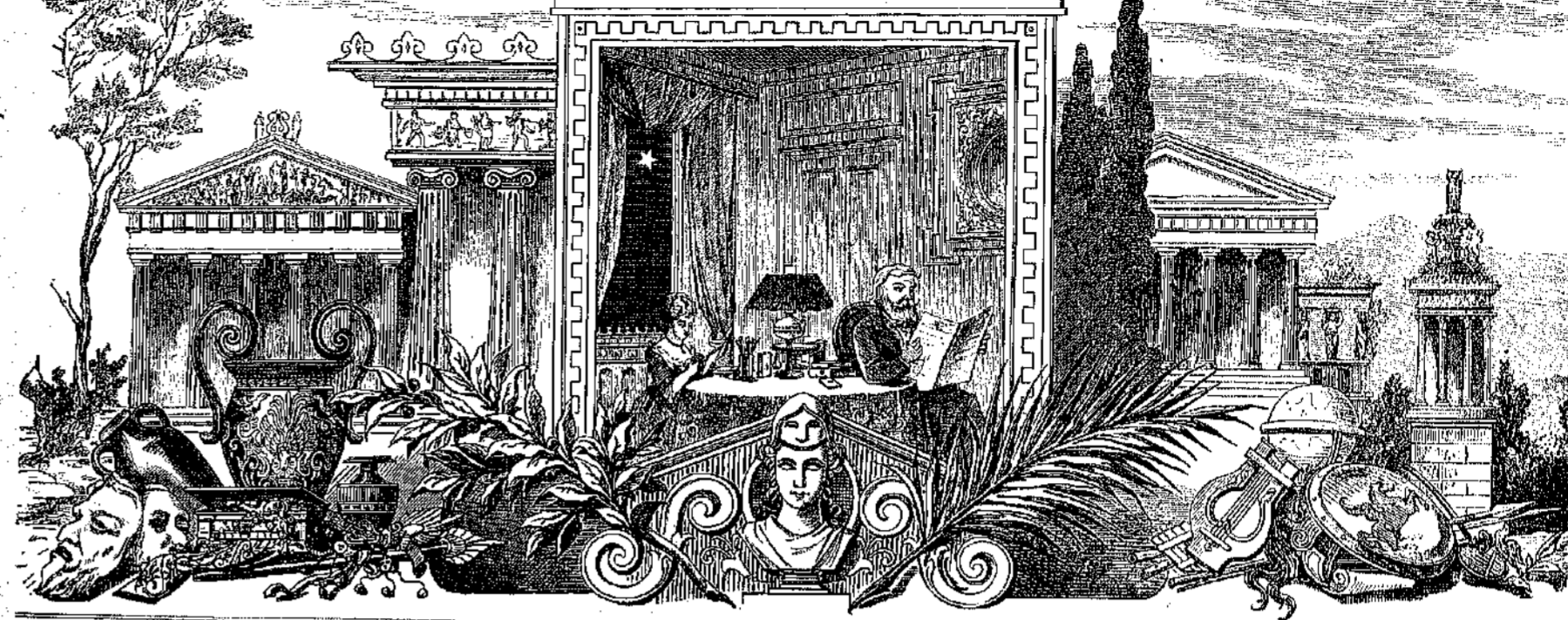

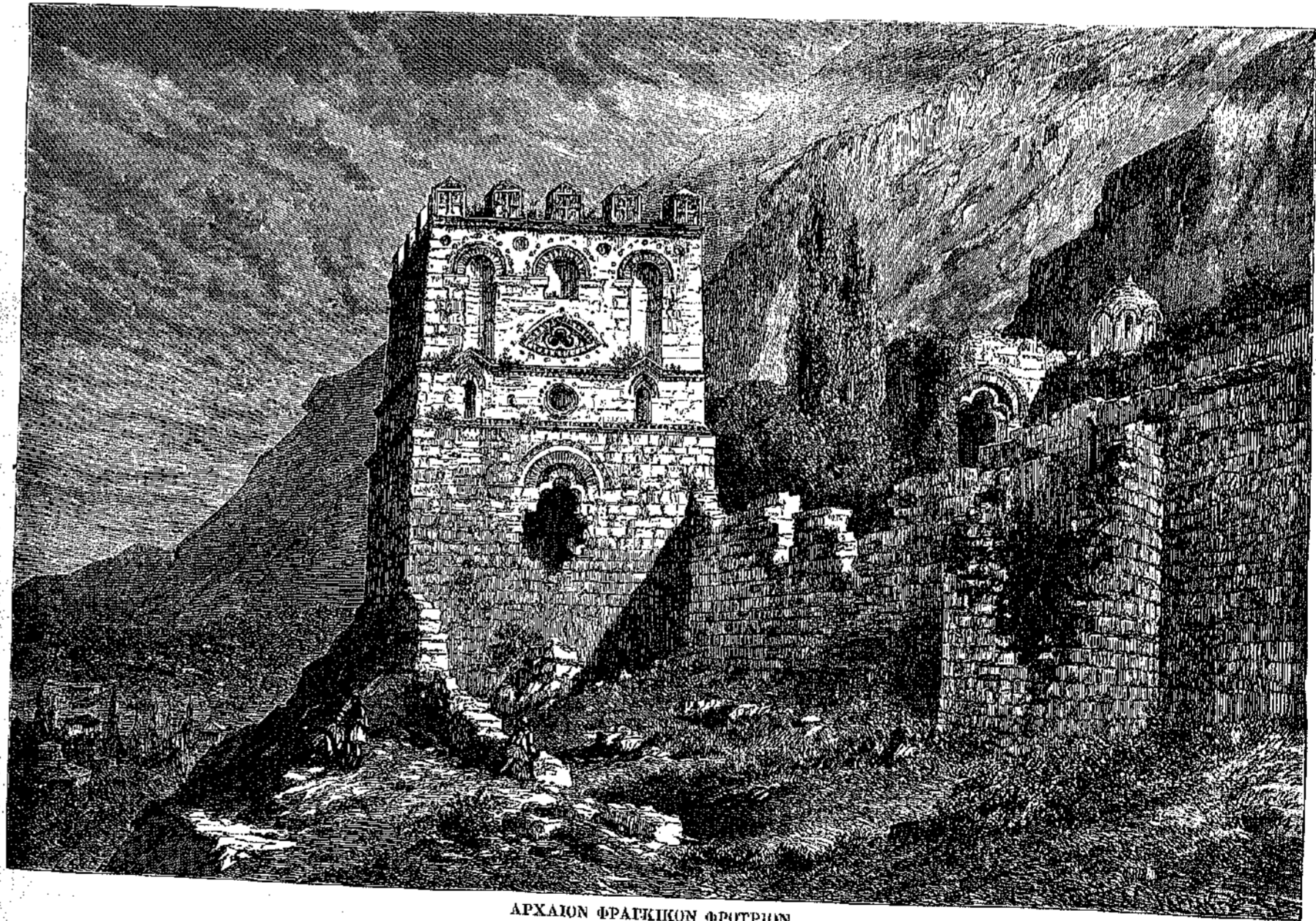
ΕΣΠΕΡΟΣ

Ἔτος Α'. Ἐκδόθητι τῆ 1/13 καὶ 15/27. ἑξαμήνου μηνός. Ἐν ΑΙΓΥΨΙΑ: τῆ 15/27 Ἀγούστου 1881 Τῆς ἐτήσιας προσηλωμένης εἰς χρυσὸν Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ρούβλ. 10. Ἄρ. 8.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἀναπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν. — Ῥαῖα τοποθεσία ἐν Ἑλλάδι. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Παναεῖα ἐν Ἀθήναις. — Περὶ Κομιστωτικῶν ὁδῶν (διελοχρισία). — Ἰσχυρία ἐν Γαλιεῖα. Μετόφρ. Α. Ρ. Ῥαγκαθῆ (συνέχεια). — Πόλις. — Τὰ τροπικαία τοῦ ναοῦ τῆς Ἐλευσίνος. — Βεζαντινὰ αἰῶνες. Ἀρθροεικὸς Κινητὸς (συνέχεια). — Ὁ Βοῦ-Ἀμάσος. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Εἰδησιόγραφος.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Ἀρχαῖον φραγκικὸν φρούριον παρὰ τὴν Σπάρτην. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Α. Φ. Παναεῖα ἐν Ἀθήναις. — Χωρὴ ἐν Ἀσσυρίῳ. Χάρι παρὰ τὸ Μετροῦδ ἐν Εἰβρία. — Τὰ τροπικαία τοῦ ναοῦ τῆς Ἐλευσίνος. — Ὁ Βοῦ-Ἀμάσος.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΦΡΑΓΚΙΚΟΝ ΦΡΟΥΡΙΟΝ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ.

30 'Ιουλίου 1881. Π Αύγουστου.

Οι αντιπρόσωποι του στρατηγού Τύρρ του αναλαβόντος την διεξαγωγή της τομής του κορινθιακού ισθμού άφίκοντο ήδη και άπηλθον εις Κόρινθον να ποιήσωσι καταμετρήσεις και μελέτας προς έναρξιν του έργου προσεχῆ. Έν άλλη άνταποκρίσει προτέρη εξέθηκα δι' άλλων τας άποπειράς τας γενομένας προς έκκοπήν υπό των άρχαίων, άναγνωρισάντων την σπουδαιότητα και κοινωνικήν χρησιμότητα του έργου. Άλλά τουδ' έπερ δέν κατορθώθη υπό Ισχυρών δυναστών προφανώς θα έπιτύχη δια της μεγάλης δυνάμεως της νεωτέρας έπιστήμης. Το τε έπιστημονικόν και το χρηματιστικόν μέρος της έπιχειρήσεως φαίνεται εξηραλισμένον άφ' ου ύπόκειται εις αύτην ο δάκτυλος του δεινού Λεωσέφ, όστις ώς ο άρχαίος Δεινοκράτης τολμά να μεταβάλλη την αίωνίαν φύσιν. Άλλ' ο μόν παλαιός άρχιτέκτων προτεινάς εις τον Άλέξανδρον να μεταμορφώση τον Άίω εις κολοσσαϊόν άγαλμα δια μόν της έτέρας των χειρών κρατούν πόλιν μυρίων άνδρών, δια δε της άλλης ύδριαν εξ ής θα έξέρχοντο τα ύδατα όρμητικού ποταμού, όπέβαλλεν εις την σκέψιν του μεγάλο κατακτητού σθένος νέου μόν και μεγαλεπήβολου, άλλ' άνόητον. Ο δέ Ι'αλάτης έπιστήμων μεταβάλλει εις πορθημούς τους ισθμούς και την μεσογαίαν εις πόντον οχλί χάριν έπιδειξεως και άρεσκείας κολακικής προς δυναστήν Ισχυρόν, άλλ' όπερ της έπικοινωνίας και του έμπορίου των λαών. Το δ' έργον τουτο έπιτυχάνον εύνόητον είνε όποιον δύναται να παράσχη εύκολίαν εις την παρήλαμον συγκοινωνίαν, μεταβάλλον και την Κόρινθον από ασήμου τανυν έπαρχιακής πόλεως εις σπουδαίον σταθμόν του διαμετακομιστικού έμπορίου.

Συγχρόνως σχεδόν έφθασαν εις Άθήνας και τα έργαλεία και το δίκυδν της έταιρείας των τροχιοδρόμων. Έγγράφη δ' εν ταις έφημερίαις δι πρόκειται να γείνη κατ' αυτάς έναρξιν των εργασιών εν τη όδω Σταδίου. Όποία πρόοδος άληθινός εντός άλλων δεκάδων έτών! Πολλοί ένθυμούνται άκόμη την σήμερον χαριτωμένην όδόν ταύτην έμορφον χάνδακα μόλις που έχοντα σπανιζούσας τας οικίας και καθ' ήν ή διάβασις έγινετο επί χυνδρών κορμών δένδρων. Και ταύτα δέν διηγούνται άνδρες του παρελθόντος αιώνας, αλλά οι ένθυμούμενοι τας Άθήνας του 1840. Τιοιαύτη ή άκατάσκευος έρημία της πόλεως περι τοδς χρόνους καθ' ουδ' ή έλευσις της πρώτης κινητής θερμάστρας εις την πόλιν της Παλλάδος ήτο γεγονός παρέχον θέαμα και γενιών σχόλια παρά τοις ατόγχοισι της Κεχροπίας. Ο διάσημος Γερμανός άρχαιολόγος Ross δέν άπηξίωσε να περιγράψη ταύτην την σκηνήν. Η όδός Σταδίου δύναται κατά ταύτα να παραβληθῆ εν μέρει προς τας "βουλευθήρια" των εύρωπαϊκών πόλεων, άτινα έγενήθησαν ως τὰ πλείστον εκ των τάφρων των περιβαλλουσών εν τοις χρόνοις του μεσαιώνος τα τείχη των άχυρωμένων πόλεων. Ίσως δέ και ο χάνδαξ δν νυν άντικατέστησεν ή κομψή όδός Σταδίου δύναται μέχρι τινός να θεωρηθῆ ως χαώδες λειψανον τιοιαύτης τάφρου περιβαλλούσης το κατά τοδς άρχαίους και μεσαιωνικούς χρόνους τείχος της πόλεως, όπερ, ως γνωστόν, καθ' έσον μέχρι τοδδε εξακριβώθη, από των σημερινών βασιλικών Ικποστασιών μέχρι της πλατείας της έθνικής Τραπεζής έβαινε σχεδόν κατ' εύθείαν, άποτελούν γραμμήν μονονού παράλληλον προς την όδόν Σταδίου, ήτις ήτο ή άμεσος έξωτερική του τεύχους περιτοχή.

Δυνάμει λαϊκόν να είπωμεν ότι και αι Άθήναι κατεσκευάσαν εκ της τάφρου το βουλευθήριον αυτών, ως πλείστοι άλλαι πόλεις της Έσπερίας. Ένταύθα ένεκείτο το πρώτον θήμα, ή ρήξις προς το παρελθόν. Άπαξ δ' εισελάσαντος του νεωτέρου πνεύματος, το δεύτερον θήμα είνε εύχερέστερον· αι σιδηραί τροχιαί θα στρωθώσιν. Άλλά το γεγονός δέν είνε δσον το κατ' άρχάς φαίνεται άπλούν. Δέν είνε κενός νεωτερισμός. Έκαστος ήχος της σάλπιγγος ή του κώδωνος του όδηγοῦ της σπευδούσης έκείνης μακράς άμαξής θα γεννά εις τον διαβάτην την ιδέαν της σπουδής και θα

όποιμνήσκη την αξίαν του χρόνου και της έργασίας. Η έπι άμαξίαις κατά πάν λεπτόν συνάντησις επί το αύτό άνθρώπων παντοίων κοινωνικών τάξεων θα συνεπιφέρη πλείστας σπουδαίαις ταις άίσθημα του εύγενοῦς τρόπου συννηνωμένου άρμαζόντος προς της έλευθερίου συμπεριφοράς, την εύχερη άνταλλαγήν των αιδών και πόθων του λαού, την αύξησιν της παρατηρητικότητος της άμειωτέρας άντιλήψεως των άλλων διαγόντων διον άντιφέστερον και την άδρονσιν των γνώσεων των άμειωτέρων, τροχιοδρομοῦσα έκείνη άμαξα είνε Ιπποκινητον σχολειόν εν όψει. Η δέ διδασκαλία γίνεται άφ' έαυτής, γρηγρή, ποικιλη, μεταβλητά άναβάσεως και μιās καταβάσεως από ενός εις άλλον πρόγυμνον αυτόματον σταθμόν. Ένωσ φθάση ή λεωφόρος άμαξας άπ' άφετηρίας αυτης εις το τέρμα οι έπιβάται ήλλαξαν ως αι κινούμεναι ψήφου πολύχρυσ καλειδοσκοπίου, άλλα το σύνολον μέ το αύτό, είνε ο λαός, παρατηρών, δικάζων, σχεδιάζων, μιλει σπειδών.

Άλλά δέν πρόκειται να γράψω ένταύθα βυρον εις τοδς χυοδρόμους· με παρέσυρε δέ ή εύχαρίστησις επί τη ιδέα δι' άλλτον άρχεται και παρ' ήμίν διαδιδόμενη ή ανάγκη της σπυνοινίας, ή έπιθυμία προς προαγωγήν των λεγομένων δημοίων έργων. Το καλόν δέ είνε ότι ταύτα δέν περιορίζονται μόνη τη πρωτευούσῃ. Χάρις τη θεσμή περι νομομηχανών ένεκα της πολεμοφανούς τροπής των ήμετέρων πραγμάτων είνε δυνατή ή κατασκευή όδων τινων και λεωφόρων κατά τας έποχάς ίδιως εν τη Στερεῃ. Αυτηρόν είνε το αίσθημα ότι έργα να γείνωσιν όδοι και γέφυραι, μόνον αι άναγκαϊόταται, την πμόνην μελλούσης διαβάσεως των συνόρων υπό στρατού παρακαζόμενου εις πόλεμον. Άλλ' αγαθόν και τοῦτο. Είθε δέ να μη περιορισθῆ το πράγμα έως έδω. Επ' ίσως ήρβαντα πσκειασζόμενοι λιμένες και προκομμάτια. Διήμοι τινες έπισημινά αναλόγων δανειών παρα της έθνικής Τραπεζής, προκηρόσσοσσι κατασκευην καταστημάτων, όδων και άλλων δημοσιών έργων. Άλλαι πόλεις εκουμήθησαν ήδη υπό Ιεράτων νέων, ως ή Ζεθος και αι Ηάτραι, ή σκέπτονται ήδη νάνεγερσιν τιοιαύτα, ή Πειραιεός. Τα βιομηχανικά καταστήματα, τάτμοκίνητα τεχνολογία αυδάνωσι καθ' έκάστην και ίσήμεραι εισάγεται νέα τις βιομηχίεις εις τον τόπον. Άλλά δέν προσεχωρήσαμεν έτι άρκεία, άπνοήμεν κατά βάθος τας παρατηρητικάς δυνάμεις του τόπου και τεύθεν να έπινούμεν τί το χρήσιμον μόν εις τον τόπον, και τα ήμέτερα κεφάλαια προσοδοφοροῦτερον. Είντεϋθεν ή ψήψ των αυτών επινούσιν, ή δυσανάλογος προς της ανάγκης του τόπου υπό πολλών δια μιās ύδρουσις είδους τινός βιομηχανίας ήτις λάκις έπιφέρει την μετά ήραξήν καταστροφήν πάντων των άπαιχών.

Τοῦτο συνείη πρό τινος χρόνου εις τα όδν συγχρόνως σπασταύ δελοποιεία. Παρήλθιν ή έποχή της μεταλλομαχίας και έπιβή ή έποχή της κολλυβιστικής. Τα μεγάλα κεφάλαια διευθύνονται ούτως έπιτηδεύσις και ταχέως ως δια τήρονου ύστε δέν είνε δύ ή έκρήσις αυτών, ένεκα δε της ταχύτητος εκφεύγει τοδς όφείμοδς των πολλών ή τρόπος και ή μηχανή της περιστροφής· τα μικρά κεφάλαια έπιτίπτουσιν ως εύχερέστατα εις την έσπτης χειροκλοπίας. Πόσον άλλούω θα ήτο το πράγμα αν να μη κεφάλαια έπελαμβάνοντο πλείότερον έργων τινών δημοσιών· μόν κέρδη δέν θα ήσαν ολιγώτερα, θα έμεινε δέ και εις τον τόπο άληθής τις ύφέλεια, εν ψ την σήμερον ούδέν άλλο καταρτιόθαι δια των παιγνιδίων της χρηματιστικής ή ο πλουτισμός άλλων τινών και ή παρατάξις δυσανάλογος πολλών μεσικιών και σπυλακτικιών καταστημάτων κατά μήκος της όδου Αίόλου. Άλλή τὰ μικρά και τα τοπικά κεφάλαια ήδύοντο άντι να εκτίθησιν άσυλλογίτως εις τον έλεθρον των κολλυβιστικιών θαράων, ή όρλοπολύσσαι και γίνουσι πάριχα ύφέλειας έθνικής άν άπαιχών θαράλλαν τινά όμοσπονδίαν υπό την τιμίαν και ειλκρινήν διαβη της έπιστήμης και της μαθησεως. Πλείστοι τέχναυτοι πλείστοι βιομηχανοί, ή εκμετάλλευσις των φυσικών πόρων της γούρας ήδύοντο να έπιτευχθώσι δια των ήνωμένων πολλών

κεφαλαίων. Πολλά δέ τοπικά έργα ανάγκης, προόδου και καλλισθησίας έπιβάλλονται εις τοδς έγκατοιούς. Άλλοτε τα χρήματα έθάπτοντο· την σήμερον παρ' ήμίν συγκεντροῦνται εις Άθήνας ή χρησιμεύουσιν εις την τοκαγλοφίαν· εν τῷ μέσῳ έγκραται το άγαθόν. Όπόσαι δέ τοπικά ύφέλεια δύναται έντεϋθεν να θλαστήσωσιν είνε ενόηγον. Πλείστοι πόλεις της Έλλάδος, έζουσαι εκ Θεού την εύλογίαν αξιολόγων Ιαματικών λουτρών, ήδύοντο να μεταβληθώσιν εις άληθεις παραδείσους. Πλείστοι κατά τόπουσ βιομηχανοί, άτινας διατηρούσιν άκόμη τον παλαιόν, άπλούν αυτών οικιακόν χαρακτήρα, ήδύοντο αυξανόμεναι εις γενικιώτερα, οίονει είπειν δημοσιώτερον βιομηχανίαν, ναποδωσι πηγήν πλούτου βλων πόλεων και έπαρχιών.

Άλλ' ή άθησις έδόθη και ή άρχή είνε το ήμισυ του παντός. Άπαιτείται δέ μόνον φρόνησις μόν και τιμιότης παρα των πολιτών, ειλκρινεία δέ και άφιλοκέρδεια παρα της κυβερνήσεως.

Καλλίας.

ΦΡΑΙΙΑΙ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

(μετά εικόνων, έρε σελ. 113. 120.)

A. ΑΡΧΑΙΟΝ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΦΡΑΓΚΙΚΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΣΠΑΡΤΗΝ.

Έν έτει 1247 ο Γουλιέλμος Βιλλαρδουίνος, διατριβών εν Δακυνία, ύδρυσε την όχυράν πόλιν του Μιστρα, μίαν ώραν περίπου απέχουσαν της άρχαίας πρωτευούσης της Λακεδαίμονος· ύνόμασε δέ αύτην Μίστρα, όπερ εν τη άρχαία γαλλική διαλέκτω σημαίνει "ή κυρία πόλις."

Ο κωνικός λόφος, έφ' ου είναι εκτισμένη ή πόλις αυτη, εδρίσκειται εις τοδς πρόποδας του Ταυγέτου, χωρίζόμενος όμως από του όρους δια βαθυτάτων φαράγγων και βράχων αποτόμων. Άλλοτε ή πόλις αυτη ήρίθμει 25 χιλιάδας κατοίκων, άλλα μετά την έντελῆ αυτης υπό των Τούρκων καταστροφήν, οι κάτοικοι αυτης σχεδόν όλοι την εγκατέλειπον καταφυγόντες εις Σπάρτην και εις άλλας των περιχώρων κώμας.

Περίεργος είναι ή εντύπωσις, ήν έμποιεί ή πόλις με τὰ έρείπια των άρχαίων παλατιών της, με τας λιθοστρώτους, άνωφερεις όδοδς και εν γένει με την μεσαιωνικήν της όψιν. Εδρισκόμενος εκεί νομίσει πρόγματι ότι εδρίσκειται εν πλήρη μεσαιώνι.

Έν τῷ μέσῳ περιπου της προς το φρουρίον άγούσης όδοῦ ύπάρχει άρχαία μονή, περιέχουσα τάφος τινός της φραγκικής και δυσαντινης έποχής· μεταξύ άλλων σώζεται εκεί και ο τάφος της άφρας Θεοδώρας, συζύγου του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, θανούσης ένταύθα εν έτει 1480.

Αναβαίνοντες άκόμη επί όδοῦ άνωφεροῦς και έπιμόχθου φθάνομεν εις το φρούριον, εν ψ εν μέσῳ κατερειπωμένων επάλξεων και τμημάτων του τεύχους, διατηρείται άκόμη ο τεράστινος φραγκικός πύργος, δν παριστά ή ήμέτερα εικών. Ο πύργος ούτος διατήρησε με τὰ πλινθόκτιστα κοσμημάτα του και με τοῦς ναύσκους του τον τόπον της έποχής του φεουδαλισμοῦ, καθ' ήν άνηγέρθη.

Από του ύψηλοῦ τούτου σημείου ή θέα είναι όντως θαυμασία, διότι έντεϋθεν επιβλέπει τις την εκτεταμένην της Σπάρτης πεδιάδα, περικεκλεισμένην πανταχόθεν ως άχυρωμένον στρατόπεδον υπό ύψηλών όρέων, εν ψ βπισθεν του πύργου ύφούνται άγρια και άπότομοι του Ταυγέτου αι κορυφαί.

B. ΧΑΝΙ ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΑΝΤΟΥΙΑΙ.

Η έτέρα εικόν έξ Έλλάδος παριστά μικρόν χάνι πλησίον του χωρίου Μαντουοδίου εν Εδδωία.

Η Εδδωια είναι μία των ήραιότερων έπαρχιών της Έλλάδος. Τα δάση αυτης είναι όνομαστά και τα κτήματα μεγάλα και πλούσια.

Άγρια φάραγγες διαδέχονται πυκνά δάση, κοιλάδες μυστηριώδεις, σκιαζόμεναι υπό πλατάνων και άρχαίων δρυών, διαδέχονται εύφόρους πεδιάδας, και έδω κ' εκεί δια μέσου της αφόδου αυτης φωτειας στίλβει μακρόθεν το κάτοπτρον της θαλάσσης και φαίνονται τὰ άκρωτήρια και τις υπό πέπλου έλαφροῦ κεκαλυμμένοι αι νήσοι. Άλλά και εν Εδδωία ή αυτη έλλειψις όδων ως και εν τη λοιπῇ Έλλάδι· ή αυτη δυσκολία της μεταβάσεως από τόπου εις τόπον. Και ως εκ τούτου και ή καλλιέργεια δέν αναπτύσσειται βον έπρεπε και τα δάση έκείνα τὰ άπέραντα, άληθής Θεσαυρός, μένουσι σχεδόν άρηρηστα. Όδοι, και πάλιν όδοι—Ισοῦ εν των πρώτων μελημάτων της Έλληνικής κυβερνήσεως. Κατασκευαζόμενων όδων θέλουσιν άνοιχθῆ τιοιαῦται διώρυγες πλούτου και εημερίας δια τον τόπον· ή παραγωγική της χώρας δύναμις θέλει δεκαπλασιασθῆ και ή εύφορος και πειθήνια γῆ θέλει άποφέρει καρποῦς εκατονταπλασίονας. Δικαίως μέμφονται ήμῶν οι ξένοι ως μη μεριμνούτων άρκούτως περι της συγκοινωνίας εν τη χώρα ήμῶν· άλλ' οι ξένοι είναι ξένοι και άδιάφοροι· σήμερον εδρίσκονται εν Έλλάδι και αύριον μεταβαίνοσι πάλιν εις τας πατρίδας των και ως δσειρον μόνον ένθυμούνται την εν Έλλάδι διαμονήν των, ούδέν έχοντες περαιτέρω εκεί συμφέρον. Ημεις όμως οι Έλληνες, οι άμέσως ενδιαφερόμενοι, ήμεις το λέγομεν και το επαναλαμβάνομεν μετά άλλους ψυχικού, διότι έννοούμεν πόσον άδικεί τον τόπον μας ή άούγγυστος αυτη έλλειψις.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ.

(μετ' εικόνος, έρε σελ. 117.)

Το μνημείον του πατρός της νεωτέρας γυμναστικής ΔΑΗΝ, εις δν όφείλει από των άρχών του αιώνας ή Γερμανία την έπιβήσιν των σωμάτων και άκμήν των πνευμάτων έκείνων των άνδρών, οι τινες έμαλλε να νικήσωσι στρατοῦς παλαιμάχους, το έγρηγμμένον εν τη Hasenhaidle του Βερολίνου είναι άληθής ύδρυμα του γερμανικού πατριωτισμοῦ· έκάστη πόλις σуйειένεργεν ένα λίθον, οίονει σύμβολον της όφειλης αυτης και εύγνωμοσύνης προς τον μέγαν πατριώτην.

Πρός το μνημείον έκείνο δύναται να παρομοιωθῆ το έθνικόν Πανεπιστήμιον, το πανελληνικώτατον των ίδρυμάτων. Σχεδόν έκαστος των Έλλήνων προσήνεγεν ύπερ αυτου τον λίθον του από της ήμέρας καθ' ήν ιδρύθη τον Μάϊον του 1837. Ο μόν κατέθηκε του πνεύματος και της έπιστήμης τὰ δώρα, ο δέ πλούσιος ήρωσπορισματα έργατικής χειρός. Η κυβερνήσις του έλληνικού κράτους έπραξεν ίσως εν συνόλω ολιγώτερα των βσα έπραξε και πράττει άσημέραι ή ιδιωτική φιλοτιμία και έθελουσία. Από των περάτων της γῆς οι εύποροι βιογενεις, από πάσης της Έλλάδος γωνίας οι πολλοί αιπολύτισιν τας συλλογας αυτου, τα μουσεία και την βιβλιοθήκην, παρέσχον τα μέσα της σπουδής εις νέους φιλομαθείς, άνίδρυσαν μέγαρον άνάλογον της ένοικήσεως των Μουσών και έκδομησαν αυτό δι' εικόνων και αγαλμάτων. Αν οι λίθοι είνε πολλοι, ως οι του μνημείου του ΔΑΗΝ, ούδεις είνε άξιοι περιφρονήσεως. Αι μεγάλοι περιουσία των Ιωνιδών, του Βαρύκα και πλείστοι άλλαι είνε άξια επ' ίσως μεγάλης εκτιμήσεως ως και αι έκαστον έκείναι δραχμαί του καθ' όδοῦ άνοιστου Όσα, ή μόνη περιουσία αυτου ήν εκληροδότησε παρ' εικοσαετίας εις το Πανεπιστήμιον δια συγνηγνικής διαθήκης.

Μεγίστη δέ των εις το Πανεπιστήμιον γενομένων δωρεών ύπήρξεν ή του Κρητός Αντωνίου Φ. Παπαδάκη, καταλιπόντος ύπερ της έλληνικής έπιστήμης σχεδόν όλην αυτου την μεγάλην περιουσίαν. Το Πανεπιστήμιον προσέθηκε χάρις της γενναίωφρον ταύτη δωρεῃ εις την ίδίαν αυτου περιουσίαν το έκκαθαρισθέν ποσόν 893, 168 δραχμών. Μόνον δέ βρον έθηκεν εις το Πανεπιστήμιον ο

γενναϊώδως διατέτης την διατήρησιν δέκα ύποτρόφων εξ ώρισμένων τής Ελλάδος επαρχιών, μελλόντων να λαμβάνωσιν ανά δραχμιάς εκατό κατά μήνα. Ήτο δέ ο Παπαδάκης Κρής την πατρίδα, γεννηθείς τή 17 Ιανουαρίου 1816 εν χωρίω Ψυχρῶ Κώμῃ τῆς Κρήτης, απέθανε δ' εν Αθήναις τῇ 27 Δεκεμβρίου τοῦ 1878.

Τὸ Πανεπιστήμιον, λαθὼν τὴν μεγάλην ταύτην δωρεάν καὶ ἰδίᾳ εὐγνωμονοῦν πρὸς τὸν ἄνδρα, πλὴν δημοτελοῦς ὑπὲρ αὐτοῦ μνημοσύνης ἐψήφισε νὰ χαραχθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ στήλῃ τῶν εὐεργετῶν μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ὄθωνος, ὡς ἀναστηλωθῆ ἡ προτομὴ αὐτοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὡς ἀναστηθῆ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς συγκλήτου. Ἀπεφάσισε δὲ πρὸς τοῦτους ἡ σύγκλητος τὴν ἀνέγκειν ἰδίῳ μνημείου, ἰδρυθησομένου διὰ δαπάνης δωδεκά χιλιάδων περίπου δραχμῶν. Προκηρυχθέντος δὲ διαγωνισμοῦ μετὰ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἤρριστευσεν ὁ γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ καλῶν ἔργων, ἰδίως τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κοραῖ πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου, γλύπτης Γ. Βροῦτος.

Τὸ μνημεῖον, οἷον ἐσχεδιάσεν αὐτὸς ὁ κ. Βροῦτος ἐγγίζει νῦν εἰς τὴν τελείωσιν καὶ πρόκειται νὰ ἰδρυθῆ μετὰ θραχὴν χρόνον ἐν τῷ νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν. Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίας, ἰδρυμένης ἐπὶ τινων θαμβιδίων, εἶνε κεχαραγμένη ἐν ἐντόπιῳ ἀναγλύφῳ ἡ εἰκὼν τοῦ Παπαδάκη. Ἐπὶ δὲ τῶν θαμβιδίων ἱσταμένη καὶ πρὸς τὴν στήλην ἐστραμμένη ἡ Ἐπιστήμη χαράσσει διὰ καλῶν τὸ ὄνομα Ἀντωνίου Φ. Παπαδάκης. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ στήλης γραφήσεται ἐπίγραμμα ὑπερ συνέταξεν ἐντολῇ τῆς ἀκαδημειακῆς Συγκλήτου ὁ καθηγητῆς κ. Δημ. Σεμιτέλος. Ὅν σύντομον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας ἐπιγραμματικῆς ποιήσεως καὶ συντεταγμένον μετὰ τοῦ εἰς τὸν συντάξαντα αὐτὸ ἰδιόζυγτος ρυθμικοῦ αἰσθηματος ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ἐπεὶ εἰς λίαν αἰὼν
Μουσῶν ναὸν Πιερίδιον ἕπατον,
τῷ κείνου ταμίᾳ τὸδ' ἀγαλμ' ἐπὶ τύμβῳ ἔθηκον
μνήμ' εὐεργεσίης ἐμμεναι ἀθάνατον.

Τὸ δὲ ἀγαλμα τῆς Ἐπιστήμης τὸ προωρισμένον διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Παπαδάκη εἶνε ἐν τῶν φραιτέρων ἔργων τῆς παρ' ἡμῖν γλυπτικῆς. Ἦ θεὰ τοῦ Ὀλύμπου τῆς διανοίας ἔχει περικαλλῆ τὴν μορφήν καὶ νεανικήν. Ἀρμόζει ἀληθῶς ἡ νεαρὰ ὄψις εἰς τὴν Ἐπιστήμην ἥτις μένει πάντοτε ἀγήρως οὐδὲ ρυτιδιούται βσον καὶ ἂν ἀκμάσῃ χρονοπρεφής. Ἀρμόζει δὲ πολλῶ μάλλον ἡ παρθενική νεότης εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἡμᾶς Ἐπιστήμην, ἥτις εἶνε ἀνηθὸς σχεδὸν ἔτι καὶ πρωτοπαλής. Χαίρομεν δὲ ὅτι ὁ καλλιτέχνης τὴν Ἐπιστήμην ἐπλασεν οὐ μόνον ἀσμενῆ, ἀλλὰ καὶ καλήν. Ἀδξάνει δὲ τὸ κάλλος τοῦ προσώπου ἡ ἀρχαϊκὴ ἀναδοδεμένη κόμη καὶ τῶν εὐρύθμων πτυχῶν ὁ σοβαρὸς πλοῦτος. Τὸ βλον δὲ δεκνύει μελέτην τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἥτις ἐμπνεύσασα τὸν γλύπτην ἀντήμειψεν αὐτὸν, στέφασα διὰ τῆς ἐπιτυχίας ἐν τῷ ὥραίῳ τούτῳ ἔργῳ, ὅπερ ἔσται ἐν τῶν κοσμημάτων τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοιμητηρίου, ἀντάξιον καὶ τοῦ ἰδρύοντος Πανεπιστημίου καὶ τοῦ γενναίου αὐτοῦ εὐεργέτου.

K.

ΠΕΡΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Ἄν ὅσα ἐγράψην περὶ Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τεσσαράκοντα ἤδη ἐτῶν, κυρίως δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρμαϊκοῦ πολέμου, θὰ συνελέγοντο ὁμοῦ, ἤθελον θεδαίως ἀπαρτίσαι πολλοὺς ὀγκωδεστάτους τόμους. Καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ οἱ μὴ γνωρίζοντες τὴν Κωνσταντινούπολιν εὐκόλως δόνονται νὰ σχηματίσασιν ἰδέαν ἀρκούντως σαφῆ περὶ τῆς βίως πρωτοτύπου ταύτης πρωτεύουσῆς, εἴτε Ἄγγλοι εἶναι αὐτοί, ἢ Γάλλοι, ἢ Ρώσσοι, ἢ Γερμανοὶ ἢ Ἴταλοὶ. Ἄλλ' ὁμολογητέον ὅτι ἐν τῇ σειρά τῶν περὶ Κωνσταντινουπόλεως πραγματευομένων συγγραμμάτων δὲν εἶναι καὶ ὅλα καλὰ καὶ συστάσεως ἄξια· καθότι δυστυχῶς πολλοὶ Ἑβρώπαιοι

θεωροῦσι τὴν Ἀνατολὴν περιβεβλημένην μὲ πέπλον τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἰδεῶν, ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει εἰσκόμονται καὶ ψηλαφροῦντες τὰ πάντα, πάλιν παρεκτρέπον καὶ περιγράφουσι τὴν πόλιν ταύτην ὅποσον τὴν ἐφανταζόνταν ὅποια πράγματι εἶναι. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐξαιρέσεις οὐκ ἅλῃ καὶ μετὰ τούτων δέον ὡς ἀριθμηθῆ τὸ βιβλίον περὶ Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὅποσον συνέγραψεν ὁ Ἴταλὸς Ἑδμόνδος De Amico ὁ γλαφυρὸς κάλαμος εἶναι γνωστὸς οὐ μόνον ἐν Ἴταλίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις χώραις.

Νομίζομεν δὲ ὅτι κάμνομεν πρᾶγμα ἀρεστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρας ἡμῶν μεταφέροντες ἐν δυσίν ἢ τρισὶ τοῦ Ἑσπεροῦ χεῖρι περικοπὰς τινὰς τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου, τὸ ὅποσον δημοσιεύσεν μετεφράσθη ἡδὴ καὶ γαλλιστὶ καὶ γερμανιστὶ. Ἴδοὺ σήμερον μία τῶν περικοπῶν τούτων.

ΕΝ Τῷ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙῳ.

Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην μου νὰ ἔλλῃ ἐπ' ὀλίγον μετ' εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ὡς ἀναπαυθῆται.

Ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῶν ἰδίων, ἀφ' ἧλα ὅσα εἶδομεν ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου ἔχημεν τὴν κεφαλὴν ζαλισμένην. Διὸ καὶ καθ' ἰδὼν οὐδὲ λέξιν ἀντηλλάξαμεν, ἀλλὰ φιάσαμεν τὸ δουράτιόν μας ἐπέσαμεν ἐπὶ τοῦ καναπέ, ἐκυττάχθημεν ἡ βίβλιος καὶ εἴπαμεν. — Καὶ, τί φρονεῖς; — Τί λέγεις; — Ὁ συλλογίζομαι ὅτι ἤθλον ἐδῶ διὰ νὰ ζωγραφίσω! — Ὅταν σὺ γίγνηται ὅτι ἤθλον διὰ νὰ συγγράψω! — Καὶ εἰς προσέλλεται ἄλλον μὲ μεϊδίαμα εἰρωνικόν.

Καὶ τῷ ὄντι καὶ ἐκείνῳ τὴν ἡμέραν καὶ πολλὰς ἀκόμη τύπιν ἡμέρας ἐὰν ὁ Σουλτάνος μὲ εἶδεν ὡς ἀμυθῆν καὶ κληρον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπαρχίαν, δὲν θὰ ἤμην εἰς θέσιν δέκα γραμμῶν περὶ τῆς παρὰ τὸν Βόσπορον πρωτεύουσῆς τῆς γράψω. Τίσον εἶναι ἔδειον ὅτι διὰ νὰ περιγράψῃ τις μὴν πρέπει ὀλίγον ὡς ἀπομακρυνθῆ αὐτοῦ, πρέπει κάπως νὰ τὸ λησῶν ὅπως τὸ ἐνθυμηθῆ καλλιτέρον.

Πῶς νὰ γράψω ἐν δωμάτιῳ, ὅθεν εἶλεπα τὸν Βόσπορον Σκούταρι, καὶ μακρόθεν τὰς κυρτάς τῶν κυανῶν ὄρεων; Πῶς γράψω ὅταν βλῆ ἡ πέριξ φύσις μὲ ἐκράτει μαγευμένον;

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τούτου τὸ Ξενοδοχεῖόν μας ἦτο ἤδη καὶ καθ' ἧλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρποντο ἄθροιστο βλον τῶν χωρῶν τῆς ὑψηλίου. Περὶ τὴν τράπεζαν ὄντο τὴν μεσημέριαν τοὺς ἀρχιστὸν εἰκοσι διάφοροι ἑθνηταί κυβερνήσεις, ὄφειλον μετὰ τὸ πέρασ τοῦ γεύματος νὰ ἔμεινεν περὶ διεθνῶς τινὰς ζητήματα. Συνδακτιζόμενος μου ἦσαν ἕνα ἄγγλιδες, τεχνίται μὲ κόμην παρημελημένην καὶ ἀσύντακτο τυχοδιώκται, τρυφεραὶ Ἰσουλταναὶ νεάνιδες, σοβαροὶ ἄνδρες καὶ ἑσῶπα σκυθιοπά, καὶ ἐν γένει ἄλλα ἐκάστητε. Ὅταν δὲ πᾶς τέλος τοῦ γεύματος ἡ ὀμιλία, ὡς τούτο συνήθως συμβαίνει, ἐπ' κεῦτο ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκειται ἐν πλήρει πύργῳ τῆς Βαβυλῶν.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξέως μου ἐσχετίσθη μὲ Ρώσσους τοὺς οἵτινες ἦσαν καταγεγορευμένοι ἀπὸ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιμονὴν τῶν. Τὸ ἐσπέρας συνήντημα πάλιν ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ καὶ ἕκαστος ἐδιηγείτο τὰ κατορθώματά του τῆς ἡμέρας· ἕρ εἶχεν ἀναβῆ τὸν πύργον τοῦ Γαλατᾶ, ὁ δὲ εἶχεν ἐπιτελεθῆ νεκροταφεῖα, ἄλλος ἤρχετο ἀπὸ τὸ Σκούταρι, ἄλλος περιετρεπῆ Βόσπορον ἐν ἀκατίῳ· βλοὶ ὀμίλων ταυτοχρόνως, ἕκαστος ἐδιηγῆ τὰ καὶ ἑαυτὸν μετὰ πλείστου βίου ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις ἐν μὴ ὄφειλετο πολλὰκις εἰς τοὺς ζωηροὺς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ συνήντησα ἐγὼ καὶ τινὰς συμπατριώτας Ἑλλήτους, νέους πλουσίους, οἵτινες ὅμως ἐκίνησαν τὴν ἀπάντησίν μου, διότι ἀπὸ τῆς σούπας μέχρι τοῦ καφέ ἄλλο τί δὲν ἔφατον εἰμὴ νὰ καταγγροῦσι τὴν Κωνσταντινούπολιν. "Δὲν ὑπάρχει ἄλλ' ἢ ἡ πόλις!" ἔφησαν. "Ὅτι εἶναι σκουτενιά! Τὸ ἐσπέρας δὲν ἤρξαμεν ἄλλ' ἢ νὰ τὸ περᾶσῃ!" Ὡς νὰ ἤθλον εἰς Κωνσταντινούπολιν

νὰ διέρχονται τὰς ἐσπέρας τῶν! Ὁ εἰς τούτων εἶχε φθάσει διὰ τοῦ Δουναβίου, καὶ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου πῶς τῷ ἤρσαν ὁ μέγας ἐκείνος ποταμὸς, μοὶ ἀπήντησεν ὅτι εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν μαγευρόντων καλλίτερα τὸν ἀστακὸν παρὰ εἰς τὰ αὐστριακὰ ἀτμόπλοια τοῦ Δουναβίου. Ἐτερος πάλιν τῶν συμπατριωτῶν μου ἦτο ὁ τύπος τῶν ἐρωτολήπτων ὀδοιπόρων, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες κρατοῦσι τακτικὸν ἡμερολόγιον τῶν κατακτήσεών των. Νομίζω ἀκόμη ὅτι τὸν βλέπω ἐμπρὸς μου, τὸν ἰσχνόν, ξανθόν, τὸν δάκνα ἐκείνον κόμητα, πῶς, ἅμα ἐγένετο λέγος περὶ Τουρκοσῶν γυναικῶν, ἐκυπτε τὴν κεφαλὴν του μὲ νοῦθρον μεϊδίαμα, ἀπῆγτα ἀφρημένως καὶ ἔρβόρα ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ὀλίγον οἶνον. Εἰς τὸ γεῦμα ἤρχετο πάντοτε μετὰ τοὺς ἄλλους βλους, καὶ ἐκάθητο ἀσβμαίνων ὡς νὰ ἤρχετο τίς οἶδεν ἐκ ποίου χαρμερίου, καὶ κατόπιν ἤρχιζεν ἐξάγων ἐκ τοῦ ὕψους του διπλωμένα χαρτίτα, τὰ ὅποια ὄντων ἦσαν ἐπιστολαὶ ὠραίων Τουρκοσῶν, ἐν ᾗ δὲ ἦσαν εἰμὴ λογαριασμοὶ Ξενοδοχεῖων.

Πρέπει νὰ διαμείνη τις ἡμέρας τινὰς ἐν τούτῳ κοσμοπολιτικῷ Ξενοδοχείῳ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ πῶσα εἶδη ἀλλοκότων ἀνθρώπων περιέχει ἡ σφαῖρά μας. Μεταδὴ τῶν ἄλλων ἦτο καὶ νέος Οὐγγρος, ὀψήγλος τὸ ἀνάστημα, ζωηρὸς τὸ βλέμμα, ὀμιλῶν μετὰ περτωδούς σπουδῆς, ὅστις διατελέσας γραμματεὺς πλουσίου τινὸς Παρισίου, κατετάχθη κατόπιν εἰς τάγμα ζουάδων ἐν Ἀλγερῇ. Πληγῶν καὶ αἰγματοπισθίης ὅπῳ τῶν Ἀράβων ὠδηγήθη εἰς Μαρρόκκον· ἐκ Μαρρόκκου ἐφυγε πάλιν καὶ ἤθλον εἰς Ὀλλανδίαν, ἐνθα ἐπροσπάθησε νὰ λάθῃ βαθμὸν ἀξιωματικοῦ ὅπως πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἐν Ἰάδῃ ἐπαναστατῶν ἀποπεμφθεὶς ἐκείθεν ἤρχετο νὰ λάθῃ ὀπηρεσίαν ἐν τῷ τουρκικῷ στρατῷ, ὅτε ἐν Βιέννῃ μονομαχῆσας ἐνεκα μιᾶς Κυρίας ἐπληρώθη εἰς τὸν λαμόν, καὶ ἐπεδέκινε τὴν οὐλήν. Καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲ μὴ ἐπιτυχῶν τοῦ παθουμένου, ἔλεγε· "Τί νὰ κάμω; Εἶμαι τέκνον τῆς τύχης· πρέπει γὰρ πολεμήσω· μεταδάνω εἰς τὰς Ἰνδίας — καὶ ἐδεῖκνυς τὸ εἰσηγήριόν του διὰ τὰς Ἰνδίας — Ὁὰ γείνω στρατιώτης Ἀγγλος· ἐκεῖ εἰς τὰς Ἰνδίας εἶναι δουλειά. Ἐγὼ ζητῶ νὰ πολεμήσω· καὶ ἂν ἀποθάνω; τί με τούτο; ἔχω ἤδη τὸν ἕνα πνεῦμα μου βεθλαμμένον." — Ἄλλο πρωτότυπον ἦτο Γάλλος τις, οὗ βλος ὁ βλος ἦτο διηνεκῆς ἀγὼν κατὰ τῶν ταχυδρομείων· ἀπέστειλε σφοδρὰς διαμαρτυρήσεις πρὸς τὸν "Νέον ἐλεύθερον Ὅσον", εἶχε δίκαια κατὰ τοῦ αὐστριακοῦ, τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ ἀγγλικῷ ταχυδρομείῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἐπεμπε τηλεγραφικὰς αὐθαθείας πρὸς τὰ κυριώτερα ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῆς

Ἑβρώπης· καὶ ἑκάστην εἶχε ἐπεταμῆνας συνομιλίας εἰς τὰ παράθυρα τῶν ταχυδρομείων· δὲν ἐλάμβανε ποτὲ ἐγκρίτως τὰς ἐπιταλάς του καὶ βίας ἀπέστειλε δὲν ἐφθάνον ποτὲ εἰς τὸν πύρρον θρόνον, καὶ κατὰ τὸ γεῦμα ἐδιηγείτο ὀψήγῃ τῇ φωνῇ βλας τὰς δυστυχίας του ταύτας καὶ τὰς διενέξεις, διαβεβαιῶν ἐν τέλει ὅτι τὸ ταχυδρομείον "Ὁὰ τὸν φάγγα." — Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη Κυρίαν ἑλληνίδα, ἀλλοκότως ἐνδεδυμένην καὶ μόνην πάντοτε, ἥτις περὶ τὰ μέσα τοῦ γεύματος τακτικῶς ἠγείρετο, ἔκαμνε καθλιστικά τινα σημεῖα ἐπὶ τοῦ πινακίου τῆς, ὡς τὴν ἐνοίαν οὐδεὶς ἐγνώριζε, καὶ ἀπεσέρτα. — Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ἐν νεώτατον ζεύγος Ρωμοῦνων, ἀνὴρ ὡς 25 ἐτῶν, γυνὴ ὡς 20 ἐτῶν, ἡ μάλιστα δεκαεξί, οἵτινες μόνον μίαν ἐσπέραν ἐμειναν ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ· Ἐφάνοντο δραπέται, αὐτὸς μὲν ἀπαγωγὸς αὐτῆ δὲ συνένος, διότι ἅμα τοὺς προσέβλεπε τις ἠρῶυθριον καὶ οἱ δύο, καὶ ὁσάκις ἤνοιξε τις τὴν ὄψαν, ἀνεπήδον ἀμφοτέρω ὡς δύο ἐλατήρια. — Καὶ τί δὲν ἐνθυμοῦμαι! Ἀμα ἐφθάνον ἀτμόπλοιοι, ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου βιεσκεδάζομεν παρατηροῦντες τοὺς εἰσερχομένους. Πάντες ἦσαν κεκοσμημένοι, παραζαλισμένοι, πολλοὶ ἀκόμη διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μαγευτικοῦ εἰσποῦ εἰς τὸν Βόσπορον· βλοὶ δὲ ἐφάνοντο ὡς ἐρωτῶντες: "Τί κόσμος εἶναι αὐτός; Πού εὐρισκόμεθα;"

Εἰσήλθε μίαν ἡμέραν καὶ νέος τις, μάλιστα ἀριχθής, ὅστις ἦτο ἐξάλλος ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτι εὐρίσκειται τέλος ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῷ ὄντι τῶν παιδικῶν του χρόνων, καὶ ὅστις αἰωπυλῶς ἐσφριγε μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς του, ὅστις συγχεκινημένος τῷ ἔλεγε· "Εἶμαι εὐτυχῆς

νὰ σὲ βλέπω εὐτυχῆ, τέκνον μου!"

Τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, καθ' ἃς σφοδρὸς ἦτο ὁ καύσων, διηρχόμεθα παρὰ τὸ παράθυρον βλέπόντες πρὸς τὸν λευκὸν Πύργον, ὅστις ὄψομαι ἀπέναντι τοῦ Σκούταρι ἐπὶ μεμονωμένου θράχου τοῦ Βοσπόρου, καὶ ἐν ᾗ ἀνεκαλούμεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὴν παράδοσιν τοῦ Πέρσου βασιλέπαιδος, ὅστις ἐβρόβησε δηλητήριον ἐκ τοῦ βραχίονος τῆς ὠραίας ὑπὸ ὄψεως κεντηθείσης σουλτάνας, ἵστατο καὶ ἑκάστην τὴν αὐτὴν ὥραν πενταετὲς Τουρκόπουλον εἰς τὸ παράθυρον τῆς ἀπέναντι οἰκίας καὶ "μὰς ἔβγαξε τὴν γλώσσαν."

Τὸ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ Α. Φ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ὕπν
ΓΑΙΤΟΣ.

(Ὡρα προηγουμένη ἀπὸ τὴν ἀρχήν.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μόνη).

Νά τὸν ἀκούω θύρας πρᾶται. Κίνδυνος ἀπειλεῖ μέγας τοὺς ἔμοῦ. Πλὴν φρεῖ! κ' ἐμοῦ αὐτῆς ἡ τύχη δεινῶν φέθων μὲ πληροῖ. Ὡ! τῆς χρηστῆς ἐλπίδος ὡς παρατηροῦ, ἦν ἂν μονήρει βίω κρυπτῆν ἔτραφον; Ἔστ' αἰωνία ἡ ἀρά; Οὐδέποτε Ὁ ἀνεγερθῆν ἐκ νέου αἰσ' ἡ γενεὰ ἐν εὐλογίᾳ; Ἄν τὰ πάντα φέθωσι καὶ ἀπαυδάσιν, εὐτυχία, δύναμις τῆς ζωῆς, μόνῃ ἀφ' αὐτοῦ εἶν' ἡ ἀρά; Μάτην ἀλλεῖω τῆς αἰκίας μου μακρὰν ἐνταῦθ' ἀφ' οὗ ἐσάθη, πῶς ὅλ' μοι δοθῆ τῆν κεκληιδωμένην στήθην μου ποτὲ χειρὶ ν' ἀγνώσκω καὶ καρδίᾳ καθαρῇ; Μόλις ἐκ νόσου στυγερᾶς ὁ ἀδελφός ἰάθη θαυμασίως εἰς τὸν κλῆπον μου, μόλις ἡ ψῆς προσέλειε ἡ παμπόνητος εἰς τῆς πατρίδος νὰ μὲ φέρῃ τὰς ἀκτῆς, καὶ ἡ ἀνάγκη, αἰδηρόγειρον καὶ κωφῆ διπλοῦν μοι ἐπιβάλλει ἔγκλημα, κλοπῆν τοῦ πανσεβάστου, ἐμπειστευμένου μοι, τοῦ ἱεροῦ εἰδωλοῦ, κ' ἐξαπάτησαν τοῦ σώσαντός με ἐκ θανάτου καὶ δεινῶν. Ὡ! μὴ εἰς τὴν ψυχῆν μου ἀγανάκτησις βλαστῆσθ τῶν Τιτάνων καὶ τῶν παλαιῶν Θεῶν, τὸ στήθος τοῦτο μίσητος καὶ ὠμῶν θαλάσσης μὴ σπαράξῃ γῆφ. Ὀλύμπιοι! Στεῖς σώσατέ με, καὶ προσέτι σώσατε ἀγῶν ἐνός μου τὸ σεπτὸν σὸς εἰδωλον. Ἀρχαῖον ἄσμα εἰς τὰ ἄτα μου ἦχε. — Τὸ εἶχον λησμονήσας, οὐχὶ ἀκουσα. — Τὸ ἄσμα, ὅ αἱ Μοῖραι ἄγρ' ἐθαλλον βρε τοῦ θρόνου ἔπεσον ὁ Τίταντας. Μετὰ τοῦ φίλου ἔπασχον τοῦ εὐγενούς. Ἦσαν ὀργίλοι, καὶ φρικτὸν τὸ μέλος τῶν εἰς ἡμᾶς θρόφῃ ἡ τρῶφός τὸ ἐφαλλε, καὶ εἰς τὴν μνήμην ἦχη μ' ἐπανερχεται. Τὸς Θεοὺς ἄς φοβῆται τῶν μαρτύρων τὸ γένος. Ἡ ἀείδιος χεῖρ τῶν ἰσθῶν φέρει καὶ κράτος, καὶ δέπει αὐτῶν τὰς ἡνίας ὡς θούλεται. Ὅν ὀφθαλμοὶν, ἐκεῖνος ἄς φοβῆτ' ἔτι μᾶλλον. Ἵπερ θράχους καὶ νέφην ἐστραμμέν' εἰσὶ θρόνοι καὶ καταχρῶσι τράπεζαι. Ὅταν αἰρήται ἔρις, ἐν αἰσχρῶν οἱ ἀπόδλητοι ἀσεβεῖς διατυμόνες καταπίπτουσ' εἰς οὐότη, καὶ προσμύονον ματαίως, δεδεμέν' εἰς τὴν ἄβυσσον, τὴν δικαίαν τῶν κρίων. Ἀλλ' ἐκεῖν' εἰς παγγρύσσους ἐωχούοντες τραπεζᾶς κ' ἔορτας αἰωνίας. Ἀπὸ ἕψους εἰς ὕψος τῶν βουνῶν θηματούρουσι, καὶ τὰ βάρβαρα κάτω νεφελάδι τοῖς πέμπουσιν, ὡς θυσίας θυμιάμα, τὴν κρυὴν τῶν Τιτάνων. Συνεχῶς οἱ πανίχυροι ἐκ γενῶν ἀποστρέφουσιν

ἐλλογούσας τὰς θύρας, καὶ ἀρνούνται νὰ διέλπωσιν εἰς μορφᾶς ἀπογόνων ἐπιζῶν τὸ ὄμοιομα τῶν πρῶν φίλων πατέρων. Ταῦτα φάλλου αἱ μοῖραι. Ὁ ἐξόριστος γέρον ἐν σπηλαίῳς τ' ἀκούει, ἐνθυμεῖται οὐδὲ καὶ ἐγγόνους καὶ κινεῖ πολίαν κεφαλῆν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ. ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΠΗ. ΘΘΑΣ. ΑΡΚΑΣ.

ΑΡΚΑΣ.

Ἀρχαῖον τὸ λέγω, εἶτι ἀγνοῶ πρὸς ποῦ νὰ στρέψω πρέπει τὴν ὑπόνοιαν. Φυγὴν νὰ μηχανῶνται οἱ αἰχμαλώτοι; Νὰ εἶναι βοηθὸς τῶν ἡ ἱέρεια; Εἰς κρυπτὸν θρῶν λόγος περιφέρεται πῶς ἴσταται ποῦ τὸ ἐκεῖνος εἰς ἡμᾶς κομίσαν πλοῖον. Ἡ μανία τοῦ ἀνδρός, ὁ ἀγνισμὸς, προφάσεις ὑποφανεῖς ἀναβολῶν, καλοῦσα τὴν ὑπόνοιαν, καὶ προφυλάξεις μᾶς ὑπαγαρεύουσιν.

ΘΘΑΣ.

Εὐθὺς ἐνταῦθα κάλει τὴν ἱέρειαν τὴν ἀκτὴν πᾶσαν ἔπειτ' ἀνεγνώσατα ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ ναοῦ, φαισθέντες μόνον τῶν μυχῶν τῶν ἱερῶν. Ἔσσοτ' ἐνέδρας ἴνα τοὺς συλλάβῃτε. Κρατηράτεις τοὺς θπου ἂν τοὺς ἀβρήτε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ. ΘΘΑΣ (μόνος).

Δεινὸς ἐντός μου μεταπίπτει ὁ θυμός. ἐπ' αὐτὴν πρῶτον, ἦν ἔτιμον ἱεράν, κ' ἐπ' ἐμὲ πάλιν, οὐ ἡ ἐπιείκεια ἡ ἦπιος, προδότην τὴν ἀνέθροβον. Εἰς τὴν δουλειᾶν ἄριστα ἐθίζεται κ' ὑποταγὴν μανθίνει ὁ σταροῦμένος ἐλευθερίας πάσης. Τῶν προγόνων μου εἰς τὰς τραχιᾶς χεῖρας ἂν ἐπιπτε, καὶ τὴν θοίαν ἂν ἀπέφευγεν ὀργῆν, χαρὰ τῆς θᾶ τῆς ἦτο μόνῃ νὰ σωθῆν ἢ ἀνυμνιόμην εἰς τὴν εὐνοῖαν τύχην τῆς, καὶ εἰς τὸν θυμὸν τὸ ἔξω αἶμα χίνουσα, καθῆκα τὴν ἀνάγκην ὡς ἐνὸς. Κινεῖ ἐντός τῆς γῆς ἡ ἀγαθότης μου αὐθάδεις πόθους. Μετ' ἐμοῦ νὰ συνδεδῆ τὸ ἦλπισα ματαίως. Ἠδῆ σκέπτεται ἰδιοφρόνους τύχας. Κολακίαι τῆς μ' ἐβαλεν τὴν καρδίαν. Ἀνθιστάμενον μὲ βλέπει τὰρα εἰς αὐτῆς, καὶ τὴν ὀδὸν νὰ διανοίξῃ δι' ἀπάτης προσπαθεῖ. Τὴν ἀγαθότητά μου φρονεῖ κτήμα τῆς.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΘΘΑΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Μ' ἐξήγησας. Ἐνταῦθα τί σε ἔφερε; ΘΘΑΣ. Εἰπέ μοι, τὴν θυσίαν πῶς ἀνέστηλας; ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Σαφῶς εἰς τὸν Ἀρκάδα ἦγγελα τὸ πᾶν. ΘΘΑΣ. Πλὴν νὰ τ' ἀκούσω ἦθελον καὶ παρὰ σοῦ. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Καίρην πρὸς σέφην ἢ Θεὰ σοὶ χορηγῶ.

ΘΘΑΣ.

Φαίνεται νὰ συμφέρει ὁ καιρὸς κ' εἰς αὐτὴν ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλθῆς, εἰς ἀμύθητα ἐὰν ἀπεσκληρύνῃ ἡ καρδία σου. Μονάρχης δοῖς ἀπαιτεῖ ἀπάνθρωπα εὐρίσκει δούλους, ἀντ' εὐνοίας καὶ μισθῶ νὰ μερισθῶσι τὴν ἄραν τοῦ ἔργου σου, αὐτοῦ δ' ἡ παρουσία μένει ἄσπιλος. Ἴν' σκοτεινὴν νεφέλῃ φέρον μελετῆ, οἱ δ' ἄγγελοί τοι φοβεράν καταστροφὴν ἐπὶ τὸ ὄμμα φέρουσι τὸ δύσομιρον. Ὁ δ' αἰσθηταὶ εἰς τὰ ἕψη σου, Θεὰς ἀπρόσιτος ἐν μέσῳ τῶν τρικυμῶν.

ΘΘΑΣ.

Ἄγρινον ἄσμα ἐκ χειλέων ἱερῶν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέϊδου, ἔχ' ἱέρεια εἰμί. Τὴν λόγον τῆς ἀγνώστατος ἦκουσε, κ' εἰς τὴν ἡγεμονίαν δίδοις προσταγὰς; Οὐχί. Ἐς θρόφους ἔμαθον ὑποταγῆν εἰς τοὺς γονεῖς μου, κ' ἔπειτα εἰς τοὺς Θεοὺς καὶ εἰς ἐλευθερίαν τὴν εὐπειθεῖαν ἐκθρόμους ἐξετίμουν ἄλλ' εἰς προσταγὴν ἀνδρός νὰ κλέην, καὶ εἰς λόγον τὸν τραχὺ οὐδ' ἐκαὶ τότε, οὐδ' ἐνταῦθα ἔμαθον.

ΘΘΑΣ.

Προστάζει νόμος παλαιός, οὐχὶ ἐγὼ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Προθύμως εἰς τοὺς νόμους καταφεύγομαι, ἂν ὑπαγῆται τῶν παθῶν μας γίνονται. Ἄλλως δὲ νόμος ἠμιλῶ ἐντός ἐμοῦ, ἀντίστασιν ἰδοῦσα κεν, ἄρχαιότερος, νόμος, καθ' ὃν πᾶς ἔξωτος ἱερός ἐστιν.

ΘΘΑΣ.

Ἵπερ τῶν αἰχμαλώτων φαίνεται πολλὴ ἡ μέριμνά σου. Ἴν' τῆ συγκινήσει σου τοῦ πρώτου ἀπαλόθου ἔρου τὸν φρεσῶν, τοῦ μὴ διεραβεῖσαι τοὺς ἰσχυρότους.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Σιγὴν ἢ λέγω, νὰ ἐξέθροβς θύνασαι τί ἔχω εἰς τὸ θάθος τῆς καρδίας μου. Μὴ πως ἡμῶσις τύχη; ἢ ἀνέμνησις; ἂν ἀναλώσει τὴν ψυχὴν εἰς ἔλκος; Πόλλῃ ὅ ἢ μᾶλλον τὴν ἐμὴν! Πάτω ἐμὲ ἐν αὐτοῖς. Ὡς τῆς ἔστραμον πρὸ τοῦ θωροῦ Ἰουπετοῦσα, πρόσωπον ἀπρόβλεπον ὀνητόν ἐπιστήμον τραῦμα. Ἠρθ' ἡ μάχη τὸ στήθος μου νὰ στήσῃ, πλήρες ὄν ζωῆς. Ἴντός μου ἔδουεττο φρικτῆς στροβίλος. Κατέπεσ' ἄπινος, καὶ — οὐθεὶς ἀνέβλεψε. Εἰς ἡμᾶς εἶτι θαλάσσης οἱ Θεοὶ κ' ἡμῶσις εἰς δυστοχούοντας δὲν τ' ἀρπίζομαι; Νὰ μ' ἀναγῆσθς θέλεις, σὺ, γυναικῶν μ;

ΘΘΑΣ.

Ὅχι ἢ ἄρχων, ο' ἀναγῆσθ' ἡ θέσις σου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ἄπεσε, καὶ τὴν βίαν μὴ καλλιπῆς, ἐπαγομένην εἰς γυναικ' ἀδύνατον. Ἄλλ' ἐγεννήθη ἐλευθερία, ὡς ἀνῆρ. Ἀπάναντί σου ἂν τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ἴδον εἶγες, καὶ ἀπίεσις ἄσπεα, ἢ ἐλ' ἐκεῖνος εἶφος καὶ ὄρασιον νὰ προσκοπίσῃς εἰς δικαίον φρονεῖ. Ἐγὼ δὲν ἔχω εἰμὶ λόγους. κ' εὐγενῆς ἀνῆρ τὸν λόγον ἀδέεται τῆς γυναικός.

ΘΘΑΣ.

Ἵπερ τὸ εἶφος τὸν τιμῶ τοῦ δολοφῶ. Τῶν βλοῦν εἶν' ἡ τύχη ἐμμετάλλητος. Οὐδέεις ἐχέστρων τὸν ἐχθρὸν καταφεροῖ.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

αἱ Ἑρρινῶσις, τιμωροὶ τοῦ αἵματος, ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου ἐπαγγέλλεται. Ἴδοῦ, παρῶν εἰς τὰς χεῖρας σου ἡμᾶς, τοὺς δύο μόνους γόνους τῶν Τυτανιδῶν. Κατὰστρέφον μᾶς, — ἐὰν πρᾶτη.

ΘΘΑΣ.

ὁ βάρβαρος, ὁ Σκύθος, ἐτι τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος Ὁ ἀκούση, ἦν ὁ Ἕλληνας, ὁ Ἄγρεος ποτε παρήκουσαν;

Καὶ φρονεῖς
ΘΘΑΣ.

Ἄκουε αὐτὴν ἕκαστος, εἰς κλίμ' ἂν ἐγεννήθῃ οἶον δῆποτα, ὁ εἰς δὲν βέουσι ἀκούτως, καθαροῦς διὰ τοῦ στήθους; τῆς ζωῆς τὰ νόματα. Σιγῶν, ὁ Ἄνας, τί ἐπιφυλάττεις μοι; Θάνατος; τότε πρᾶτην φόνευσον ἐμὲ διὰ τῆς, ὅτε πᾶσα εὐλιψεν ἐλπίς πρὸς σωτηρίαν, βλέπω καθαροῦς εἰς τὴν, ἀπεριεπίπτως κ' ἐκ προθέσεως θούδον κινδύνον τοὺς φιλάττους ἐβρίμνη. Ἐμπρός μοι δεδεμένους, φρεῖ! ἢ τοὺς ἰδῶ! Ποῖον ἢ βίβω θλέμ' ἀποχαρητισμοῦ ἐπὶ τὸν ἀδελφόν μου, δὲν ἀφύνοσα; Ὡ! ν' ἀποθλέθω ἢ μοι εἶν' ἀδύνατον εἰς τοὺς φιλάττους ἀφθαλμοῦς τοῦ τοῦ λοιποῦ.

ΘΘΑΣ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τοῦ ὄλλου τὸ μηχανήμα τὴν εὐπιστὸν σε καὶ τὴν ἀκονιάνητον συνέλαβον;

ΘΘΑΣ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα;

ΘΘΑΣ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα;

ΘΘΑΣ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα;

ΘΘΑΣ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα; Ἄ! Οἱ ἀπατεῖνες ἐμιοθούργησαν ταυτά; κ' εἰς τὴν καρδίαν σου καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνεγέωσα;

ΘΘΑΣ.
Πολὸ ζῆταις νὰ λάβῃς ἐν ὄρατι καιρῷ.
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.
Ἢ εὐποῖα μακρὰν σέφην δὲν ζητεῖ.

Πολλῆν. Γεννᾶται τὸ κακὸν ἐκ τοῦ καλοῦ.

Εἰς κακὸν τρέπει τὸ καλὸν ὁ στασιμαίος.

Μὴ σκέπτου, καὶ χορηγεῖ ὡς αἰσθάνασαι.
(ἔπειτα τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἶναι πράγματι εὐχάριστον λίαν καὶ παρηγορητικὸν νὰ βλέπῃ τις ἀσφολευμένους εἰς τὴν φιλολογίαν μας καὶ ἐνδιαφερομένους δι' αὐτὴν ἀνδρῶν, ὧν τὸ ἀπᾶγγελμα πολλὰ μίλια μακρὰν αὐτῆς ἡδύνατο αὐτοὺς νὰ κρατῆ. Ἐπομένως ὁ "Ἔσπερος" μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀνοίγει τὰς στήλας του εἰς τὰ προέοντα τοιοῦτον ἔξωτον τρέπον τινα τῆ φιλολογίᾳ καλῶν. Σήμερον ἀσμένως παραθέταμεν ποίημα μικρὸν μὲν ἀλλὰ κομψότατον, ἔσπερ ἀπεστέλεκεν ἡμῖν ὁ ἐν Ταϊγανίφ Ἑλληνας ἱατρὸς Κύριος Ν. Διδάχης. Ἐπιγραφὴν φέρει τὸ ποίημα "Τὶ ἀγαπᾷ".

Τὶ ἀγαπᾷ.

Τοὺς ἀφθαλμοὺς τῆς τοῦ πυρὸς
δὲν ἀγαπᾷ. Τὴν θοίαν
τοῦ θλάμπατος τῆς ἀγαπᾷ
καὶ ἀπειρον μαγείαν,
τῆν εἰς τὰ δάθῃ τῆς φυγῆς
εἰσοδούσαν ἡμέραν,
καὶ ὡς τὸν πόντον ὁ Βορρᾶς
κυλούσαν μου τὸ αἶμα.

Τὴν εἰλητὴ τὸ κορμάλινον
δὲν ἀγαπᾷ, τ' ἀβρά τῆς,
ἀλλ' ἀγαπᾷ τοὺς λόγους τῆς
καὶ τὸ μετέλας τῆς.
Τὴν ὀργισμένην ἀγαπᾷ
τῆς μουσικῆς φωνῆς τῆς,
καὶ τὸ μεθύσκον ἄρωμα
τῆς ἀκραιφνῆς πνοῆς τῆς.

Τὰ στήθῃ τὰ μαρμαρίνα
τὰ τορευτὰ, τὰ λεῖτα,
ἔπου ἄλυθα θαλάρα
ἀνέμια καὶ ἰα,
δὲν ἀγαπᾷ. Τὸ φρόνημα,
τὸ πῦρ, ἔσπερ ἐγγίλιον,
οἱ πόθοι καὶ οἱ διαταγμαί,
ἐκεῖνα μὲ μεθύσκον.

δὲν ἀγαπᾷ τὴν τορευτικὴν
εὐλόγητον ὄσφον τῆς,
τὰς χεῖρας τὰς λεπτοφυεῖς,
τὴν κνήμην τὴν τραπῆν τῆς,
Ἄλλ' ἀπαπᾷ τὸ λόγιμα,
τὴν χάριν τὴν μαγείαν,
τὸ ἐλαφρὸν τῆς βλάσισμα,
τὴν ἔκφρασιν τὴν θείαν.

Τέλος εἶς εἶν' οὐράνιον,
εἶς εἶναι ἰδεώδες,
εἶς εἶν' εἰς βλας τὰς λοιπὰς
μόνον φαντασιώδες,
Ἄλλ' ὄν εἶναι ἀγαπᾷ,
αὐτὸ μόνον μὲ θέλει,
Ἄλλ' ὡς φρένας μου κολοῖ,
κ' "Ἀγάπα τῆν" μοι λέγει.

ΤΑ ΠΡΟΫΓΓΑΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

(μετ' εικόνων, βρα σελ. 121.)

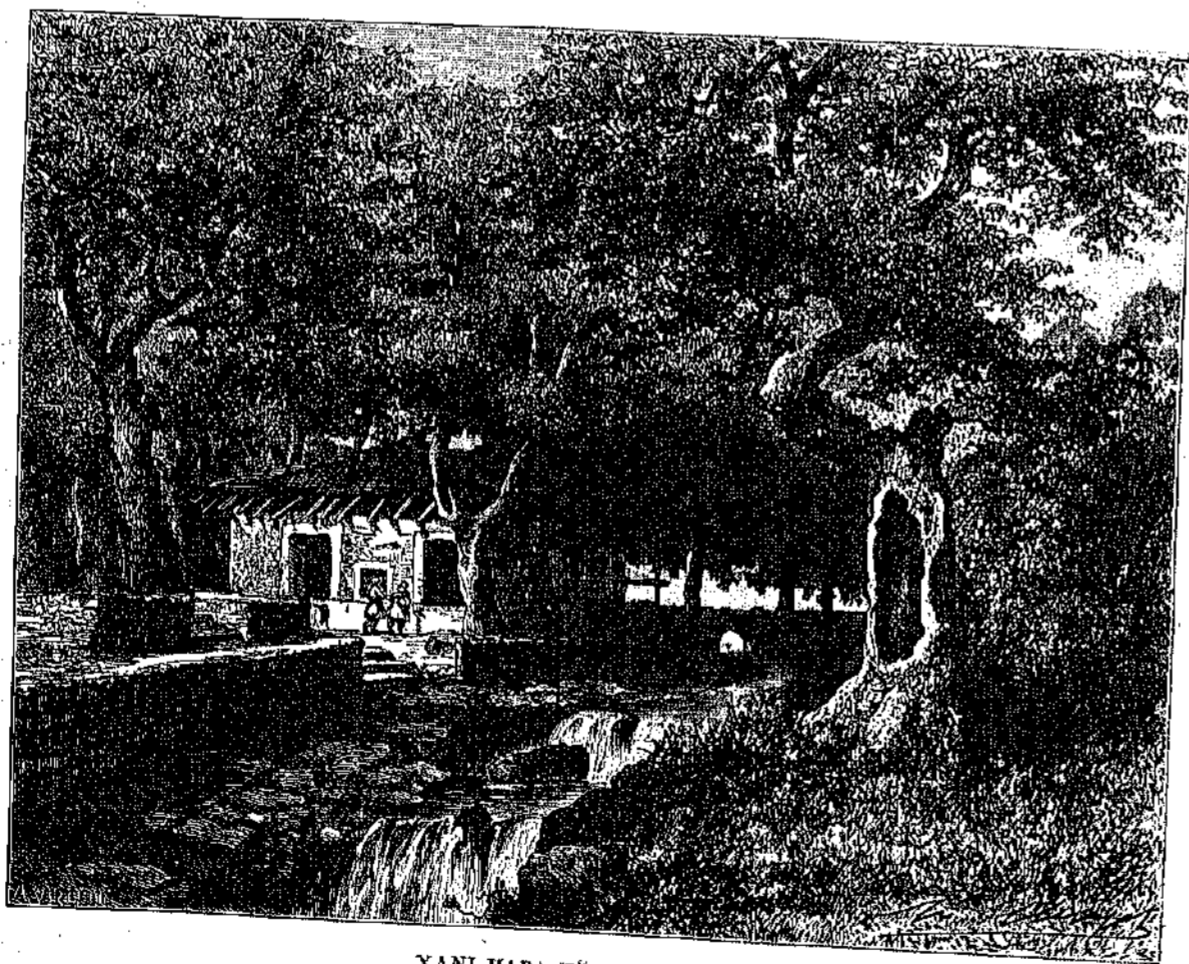
Ο ἐν Ἐλευσί-
νῃ ναὸς τῆς
Δήμητρος ἦτο
εἰς τῶν ἱερω-
τάτων ναῶν τῆς
ἀρχαίας Ἑλλά-
δος καὶ τῶν
λαμπροτέρων
τῶν χρόνων ἐκεί-
νων οἰκοδομη-
μάτων. Τοῦτο
τρανὸς φαίνεται
ἐκ τῶν μέχρι
τουδε ἀνακαλυ-
φθέντων ἐρει-
πίων αὐτοῦ.
Γνωστὸν εἶναι
ὅτι ἐν τῷ ναῷ
τούτῳ ἐτελοῦντο
τὰ Ἐλευσίνια
μυστήρια, περὶ
ἧν ἄλλοι οὐδεὶς
τῶν ἀρχαίων
συγγραφέων ἔ-
δωκεν ἡμῖν δια-
σαφήσεις. Ὁ
Πασανίας ἀ-
πόδο, ὃ τὰ πάντα
μετὰ πολλῆς
ἐπιμελείας περι-
γράφων, ἰδοὺ τί
λέγει περὶ τοῦ
ναοῦ. "Τὰ δὲ
ἐντὸς τοῦ τεί-
χους τοῦ ἱεροῦ
"τό τε ὄνειρον
"ἀπέπειε γράφειν
"καὶ τοῖς οὐ-
"τελεσθεῖσιν, ὃ-
"πῶσων θεὰς
"εἶργονται, δὴλα-
"δήπου μὴδὲ πυ-
"θέσθαι μετεῖναι
"σφισιν."
Ὁ ναὸς εἶ-
ναι ἔργον τῆς
λαμπρᾶς ἐπο-
χῆς τῆς Ἑλλη-
νικῆς τέχνης.
Ἐξ αὐτοῦ διε-
σώθησαν ἀρκε-
τὰ λείψανα, ὡς:

COLETT

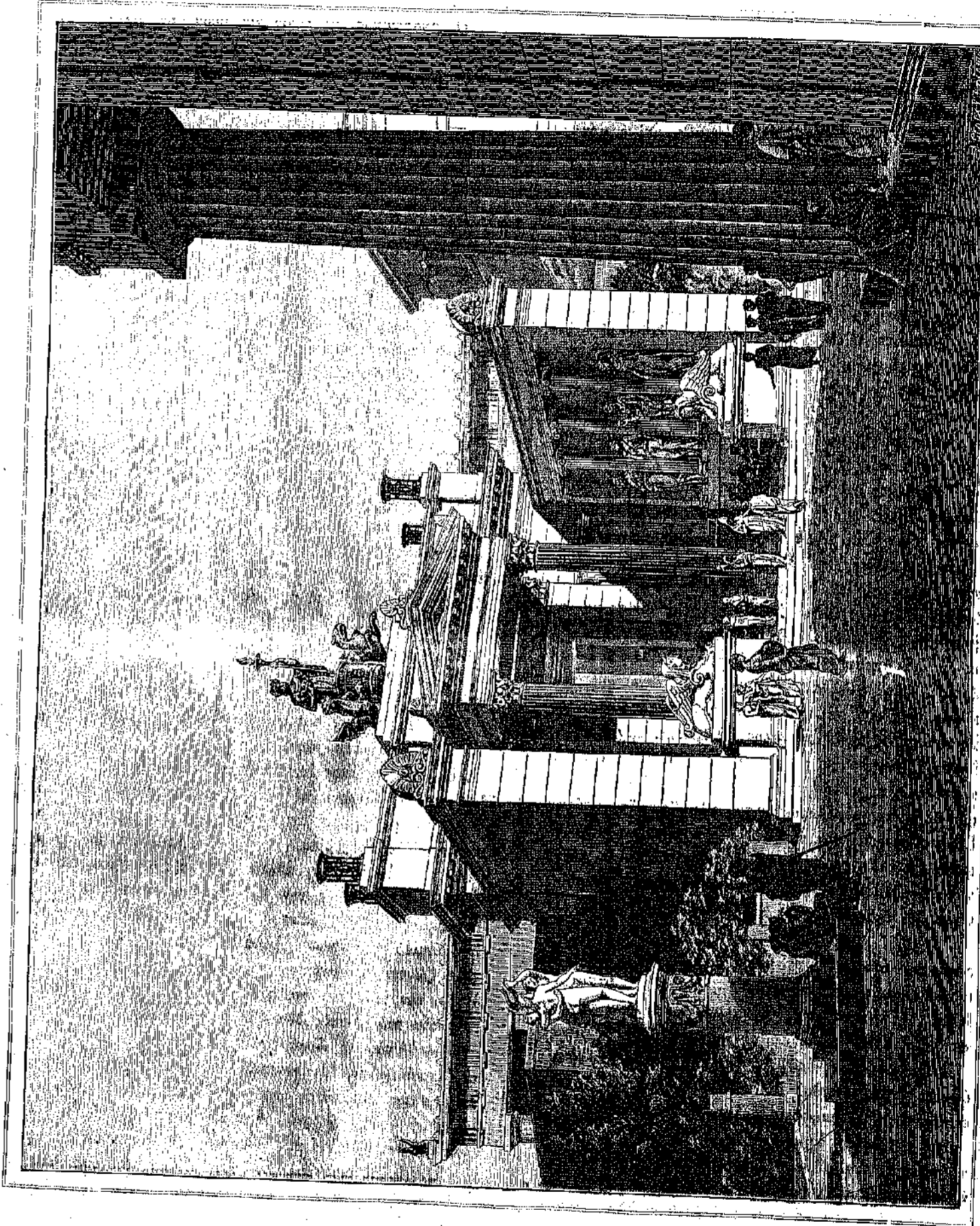
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΘΗΝ

ΧΕΡΙΚΗ ΒΚ ΔΕΥΤΕΡΙΑΟΥ.

ΧΑΝΙ ΠΑΡΑ Τὸ ΜΑΝΤΟΥΔΙ.

καὶ ἐκ τῶν ἱε-
ροπολιτικῶν αἰε-
τῶν ὅποια ἀπέ-
λυσε καὶ ἐξ-
σκαψε πρὸ ἐκεί-
νῃ ὁ Γάλλος ἐρ-
χαιολόγος Φρεν-
κίσκος Εἰσέτι
ΜΑΝΤ. Πάλι
ἄλλοι καλοῦν-
ται εἰσεῖν ἐν-
τὴν γῆν κατὰ
τῶν πενήκων
τοῦ χωρίου ἐκ-
κίσεων. Πλε-
στον δὲ ἐπι-
νον ἀξία εἶναι
ἐν Ἀθήναις ἐρ-
χαιολογικῆς ἑ-
ταιρίας, ἣ μὴ
πολλοὺ τοῦ ἑ-
λου προβάσει
τὴν ἀγορὰν κα-
κατεσφαιρῶσι
οἰκίσκων τῶ-
ν, ἔπος η-
τόπιον ἀπὸ
καὶ ἀνεμπε-
στως ἀνακα-
τὸν ἕλον χω-
ρὸν ἐνθα ἐλπίς ἐ-
ἴ ἀνακαλοῦν-
πλεῖστα ὅσα
δαύτα ἴ-
φανα τῶν
χρῶν γρῶν
Ἐσάτω; ἐν-
Θομὲν θὲ ἐκ
ὀλλγου πρὸ
τα ἴ ἀρχαί-
σιν αἱ ἀνακα-
φαί αὐταί.
Ἡ ἡμετέ-
εικὼν πᾶσι
τὰ Πρόπολι-
τοῦ ναοῦ ἀνε-
θέντα καὶ ἀν-
καινισθέντα ἴ-
θά ἦτο τὸ λα-
πρὸν τοῦτο
κοδόμημα οὐ
ἐπὶ φυχρῶν κα-
νεκροῦ χρό-
νῶν ἀλλ' ἐν τῇ
του καὶ ἐπὶ τῶ
ἑραίων ἐπέ-
καὶ ἑαίνετο
οὐρανὸν τῆς
λάδος!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΫΓΓΑΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

μένους, ότι ο πρωτοσεβαστός 'Αλέξιος είχαν εύρει τον τάφον του εντός των αλμυρών του Βασπόρου οδάτων. Μετ' ολίγον ή λέμβος επέστρεψεν προς την παραλία φέρουσα μόνον τους δύο δημίους.

Όπως ή ημέρα, ή αρχίσασα διά θεάματος ζωηρού και χαρμολόγου, κατέληξε διά σκηνής άγρίας και αίματηράς.

Έν τω δέ ο πρωτοσεβαστός 'Αλέξιος εξέπεμπε την τελευταίαν του άνασπνην εντός του ύγρου αυτού τάφου, ο 'Ανδρόνικος εκάθητο εν τή μεγαλοπρεπή των άνακτόρων αίθουση, αισθανόμενος ήδη επί της κεφαλής του την γλυκείαν Ολλίψιν του βασιλικού στέμματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ.

"Έχω ει τον δούκην και πολλά τροπιάνα πρόδουλάνα."

ΝΙΚΗΤΑΣ ΧΩΝΙΑΤΗΣ.

Έν τή μονή του Παντοκράτορος, ένδιαιτήματι ειρήνης και αναπαύσεως, μακράν της πόλεως και της κυρτωδούς της πόλεως κινήσεως, μακράν των παθών, των διασπαρτατότων τά στήθη των ζώντων, έν τή οίκω τή άφαιρωμένη εις τον 'Υψιστον, έκοιμάτο ο αυτοκράτωρ Μανουήλ της αιωνιότητος τον ύπνον.

Μετά θυελλώδη και πολυτάραχον βίον, μετά πολυχρόνιους αίματηροδς άγώνας έναντιον φιλοδόξων και άρπάγων Σταυροφόρων και άγρίων της 'Ασίας ορδών, ο σπιθαρά τή χειρή κατατροπήσας τους άτιθάσους Ούγγρους και Σέρβους, ο άτρόμητος στρατηλάτης, ου τους θριάμβους βίδον έκπληκτοι αι όχθαι του Μαιάνδρου, ο διαφωσσεφής άναξ, ο διά μέν των νικών αυτού δοξάσας την χράων του, δια δέ των έξέρχων αυτού άρετών με νέαν στέφας λαμπρότητα τον περιφανή των Κομνηνών οίκον — εύρεν έν τή μονή του Παντοκράτορος κατά την ίδίαν αυτού επιθυμίαν και τελευταίαν θέλησιν την δούστην αυτού κατοικίαν.

Έχει έν τω ναύ τής μονής δεξιά τω εισερχομένω παρά την θύραν πόρτην και κάτωθεν της εικόνας του Παντοκράτορος έκκειτο ο τάφος, ο περικλειόμενός τά όστα του άποθανόντος Βασιλέως. Μεγαλοπρεπής τό σχήμα και τής διαστάσεως ύψους υπεράνου του τάφου τό μνημείον εκ λευκού σιλιπνού μαρμάρου, άνερχόμενον εις έπτά μεγάλα βάθρα και φέρον επί της κορυφής τό χρυσοϋν αυτοκρατορικόν στέμμα.

Ο τοσάκις έν τή πεδίω της μάχης εύθαρσως προκινδυνεύσας ήγεμών, ο τοσάκις έκτεθεις εις τά φοιμά των έχθρών όπλα, απέθανεν ήσυχος έν τή πρωτοεργή του έκτεταμένου κράτους του και έν τω βασιλικώ μεγάρω, φέρον μετ' έαυτού εις τον τάφον την παρήγορον πεποιθήσιν ότι εύδόκως έξετέλεσεν ένώπιον Θεού και ανθρώπων τό καθήκόν του, και μόνη Ολλίψιν αισθανόμενος ότι έγκατέλειπε τον θρόνον εις παιδίον άπειρον και όλως άπαρασχεον να δεχθή την επικίνδυνον κληρονομίαν. Κατήλθεν εις τον τάφον ο Μανουήλ κατατροχόμενος υπό τής ιδέας ότι άφίνει τον υιόν του εις χείρας μητρός άκολάστου και διεσφαρμένης, ήτις υπό άισχυρών κυριευμένη παθών μόνην φροντίδα είχε ν' άφήσιν από τούδε έλεύθερον αυτοίς την χαλίαν, και υπό την επιτήρησιν κίλικος χαμμερπούς και άπιστου συμβούλου, του πρωτοσεβαστού 'Αλέξiou, όστις αντί να ήται ο προστάτης και οδηγός του νεαρού ήγεμόνος ήθελε καταστή ο πρώτος αυτού διαφωρεός και πολέμιος. Ζών ένι και έν όλη τής ισχύος του και τής δόξης του τή άκμή ήθέλησε να προετοιμάσιν εις τον υιόν του στήριγμα ασφαλές και προστάτην φέροντα όλα τά έξέρχων της εις τον θρόνον πίστεως και άφοσιώσεως, αυτόν των έξαδέλφων αΐτου, τον 'Ανδρόνικον Κομνηνόν, ον ως αδελφόν ήγάπα. 'Αλλ' ο 'Ανδρόνικος ούτος ειχεν άνταμείψει διά μάχης άχαριστίας τής εύεργεσίας του βασιλέως και υπό του πάλου της φιλοδοξίας τυφλωθείς ειχε τολμήσει να έκτείνη βέβηλον

κατά του διαδόματος χείρα, μελετήσας έν τή άπεριαιτήτως παραφορξ άνατροπήν του θρόνου και φόνον του συγγενούς ευεργέτου του. 'Επιλήσιμον του όρκου του, ν' άντιταχθή: δυνάμει εις τάς κατά της τιμής και της ασφαλείας του όρει οίκου προσβολάς και επίβασεις, ο 'Ανδρόνικος άνεπέτασεν εκ δών την σημαίαν της άνταρσίας και ήγάπησε τον βασιλέα καταπνίγη τό αίσθημα της καρδιάς του και να έξορίση τον υιόν μονα αυτού συγγενή. 'Από δέ της στιγμής έκείνης ο φαν της άμφιβολίας πέπλος κατεκάλυπτεν εις τά όρματα του υιού, τό μέλλον του υιού του, και πολλάκις βλέπων αυτόν, παιδίον παίζον και σιτριον, ήσθάνετο τους ύψαλμούς του πληρωμένους δακρύων και κατελαμβάνετο υπό φόβου και δειλίας, αυτός έποτε τον φόβον και την δειλίαν γνωρίσας. 'Αυτοί οι διαλογόι αυτοί αι φροντίδες παρεπίκρανον τάς τελευταίας του βίου παύσας, και ότε, αισθανόμενος πλησιάζειν τό τέλος, έκάλεισ παρ κλίην τον υιόν του, επί μακρην έκράτησεν αυτόν εις τάς ήρ του και τω ειπε με τρέμουνσιν φωνήν. "Έκονο με, 'Αλέξιος άπέρχομαι έν τού βίω τούτου και σε άρίνω έν μέσση των τριαιών κινδύνων, ότινες περιστασιζουσι τους θρόνους. 'Εκ με, πιστός πάντοτε του ύψηλού σου καθήκοντος έκτελεστή: εύθός της δικαιοσύνης διανομέτης, έσο πατήρ του λαού, ή εκλήθης να άρχιξ. 'Ο Θεός εύδοξάσει πάντα τά όστα σου!"

Τρέμοντα έξέφερον τά χειλή του ήγιστονος πατρύ ούσάτην ταύτην προς τον πρυσφιλή αυτού υιόν εύχην ή ή χειρ του παρεδωκεν αυτην τον δακτύλιον, τό σύμβολον το σιλικού αξιώματος: με τρέμοντας ύψηλμούς, οδς επί ήδη ή ψυχρά του θανάτου χειρ, άπεχαίρεισεν ο Μανουήλ τέκνον του.

Σήμερον δέ ή μεν πατήρ έκειτο έν τή τάφω, ή δέ 'Αλέξιος, έκάθητο επί του θρόνου, τής ήλιοθιράς έκείνης: άφ' ής τοσοούτοι άνδρες ισχυροί και εύτολμοι κατεκρημνιστά παρά δέ τον θρόνον ίστατο πάλιν ο άρχαίος σύμβουλος, ή δέ 'Ανδρόνικος, τρέψων έν τή καρδιά του τους άρχαίους της δοξίας πόθους και τό πάθος της μαύρης εκδικήσεως και σους κατά της οικογενείας του ήγεμόνος του. —

Και επί του μονήρους τάφου του Μανουήλ έν τή Παντοκράτορος: έπεσωρεύοντο μέλανα νέφγ, άγγέλλοντα ή ύβελλαν, και έτάραττον και αυτόν τον ύπνον του θανάτου. ή επί του τάφου καινήμενη λυγρία έτρεμεν ως έάν έπρόσθεσθεθή, και οι σκετινιοί του ναυύ ήλκοι έπληρουντο φαντασμάτων και τρυζόντων τους οδόντας, και γεροί ήκούσαν τον τάφον θρήνην και στεναγμύ.

Τις τολμά να διαταράξη του θανάτου την ειρήνην; Πι χεται εις τον έρημον ναόν, ένθα κείται ο τάφος του θανάτου σιλέως; Τις επέταξε τό κατώφλιον τούτου, πέραν του όρκου του κόσμου τά πάθη; 'Ιδού κινούνται τά φαντάσματα τή ρούντα τους θάλους του ναυύ — ιδού κινούνται τά έπί του συμποικνούμενα νέφγ — και παύει ο τρυμμός των οδόντων άομμάτων έκείνων κεφαλών!

Τά πάντα άπολιθώνται εις την έμψάνειν του προσώπου και μόνον ο ψυχρός του τάφου λίθος ίσταται και πύξ 'Αγριος προσβλέπει τον προσερχόμενον και έν ψυχρά άπεί τάφος, και φανίνεται λέγων προς αυτόν. "Ίστις και ο θνητέ, όθεν και αν έρχεσαι, μή με πλησιάσης, μή με ή Είμι γύλας πιστός και άδέκαστος της έμπιστευθείσας μου καταλήκης. Τό έργον μου είναι να προστατεύω τον αιώνα του άνδρός, ον περικλείω, και δέν συγχωρώ, ουτε βέβηλα να με φάσιν, ουτε βέβηλος ύψηλμός: να ειζόση εις τή μου. — 'Ενωσεις, θνητέ, τί έστιν ο θάνατος; 'Ενταύθα λήθη πλούτη, ένταύθα λήγουσιν αι τιμαί, ή όύτα και τά άσχημά κόσμου. 'Ενταύθα κείται βασιλεύς, όστις ήτι ισχυρός, όστι λαών πολλών. — Και όμοις ιδέ, άνθρωπε, πούση θεών και Αυτός, διά τον ήπαιόν ή οικουμένη όλη, έφάνετο πολύ μω

περιορισμένη, κείται ένταύθα εις δύο σπιθαμάς γής! — "Απελθε, φύγε, μή ταράττης την ήσυχίαν μου!"

'Αλλ' ο έσολλών εις τον ναόν δέν σταματά, δέν άκούει την φωνήν, την λέγουσαν αυτώ επιτακτικώς: "μή περαιτέρω!" Προχωρεί, διότι είναι άνήρ με θέλησιν σιδηράν, άνήρ περιφρονών πάν πρόσκομμα και μη δεχόμενος περιορισμούς, είναι ο Κομνηνός 'Ανδρόνικος, ο έπισκεπτόμενος σήμερα τον τάφον του βασιλέως και έξαδέλφου του: είναι ο έξόριστος ο έρχόμενος σήμερα να περιυβρίση την κόνην του άποθανόντος αυτοκράτορος.

Ναι! έρχεται να τέρψη τους οφθαλμούς του εις την θέαν έγθρού πεσόντος: έρχεται να κορσέη επί της ψυχράς του τάφου πλάσας την έσβεστον της εκδικήσεως δίψαν του: έρχεται διά ψευδών δακρύων και λόγων ύποκριτικών να βεβηλώση τον ιερόν ναόν. —

— Παύ κείται ο τάφος του Μανουήλ; ήρώτησεν ο 'Ανδρόνικος άμα πατήσας τό έδαφος της Κωνσταντινουπόλεως.

— Έν τή μονή του Παντοκράτορος, τή άπήνησεν.

— Θέλω να μεταβώ εκεί, ειπεν ο ύποκριτής, όπως χύσω δάκρυ επί του τάφου του ευεργέτου μου.

Και την έπιούσαν της άφιξείας του μετέθη εις την μονήν του Παντοκράτορος, υπό μόνων των δύο πιστών όπαδών του, του 'Αγιοχριστοφορίτου και του Τριψόχου, παρακαλουθόμενος.

Και οι μεν δύο όπαδοι έστάθησαν παρά την θύραν του ναυύ, αυτός δέ έπροχώρησε μέχρι του τάφου και έστη όρθός και άσκεπής ένώπιον του λιθίνου μνημείου.

Και προτείνει τάς χειράς του και τά χειλή του ψιθυρίζουσαι.

— Προσεύχεται! λέγει ο Τριψόχος ταπεινή τή φωνή.

Προσεύχεται πραγματικώς ο 'Ανδρόνικος; Αι λέξεις, ός τά χειλή του προσφέρουσι, είναι δέησις ύπέρ του νεκρού; 'Αφθονα βέουσι τά δάκρυα από των οφθαλμών του. 'Αλλ' ο 'Ανδρόνικος έχει τά δάκρυα εύκολα, όπλον φοβερόν του ύποκριτού! 'Ιδού προσερειδει τό μέτωπόν του επί του ψυχρού λίθου: 'Ιδού άσπάσεται την ψυχράν πλάκα. 'Αλλά τί λέγει; 'Ακατάλειπτος ψιθυρισμός είναι οι λόγοι του. Κανείς δέν τους άκούει: άλλα τά φαντάσματα τους άκούουσι: τά φαντάσματα έννοουσι την σημασίαν αυτών.

(άκολουθεί.)

Ο ΒΟΥ-ΑΜΑΜΑΣ.

(μετά εικόνας.)

'Αφ' ής εποχής άνεφένη έν τή πολιτικώ όρίζοντι ή έν Τύνιδι διαφορά, άκούεται τό όνομα ενός των κυριωτέρων άρχηγών της κατά των Γάλλων άντιστάσεως, του Βου-Αμέμα ή όρθότερον Βου-Αμάμα. 'Ο φανατικός ούτος 'Αραφ, οδ την εικόνα μεταφέρουμεν

έν τω σημερινώ του 'Εσπέρου τεύχει, άνήκει εις την φυλήν του Ουλλάδ-Σιδι-Τατζή, την κατοικούσαν χωρία τινά της έρήμου Σαχάρας. 'Ο Βου-Αμάμας, καίτοι συγγενής αν του Σιδι-Σέχου, δέν είναι καταγωγής έπισήμου: είναι όμοιος άνήρ με πολύ πνεύμα, άγων σήμεραν τό 45" της ηλικίας του έτος. Έκ νεαρής ήδη ηλικίας έδεικνυε τάσιν προς τον μουσικισμόν, και ένωρίς έπεδούθη εις την μελέτην της μουσουλμανικής θεολογίας, κυρίως δέ της δογματικής. Βαθμηδόν ή έπιβρόη αυτού έξετεινέτο εις βλας τάς χώρας της άλγερικής έρήμου, και δέν ύπήρχε χωρίον, δέν ύπήρχε καλόδη, έν ή να μη άναφέρηται τό όνομά του και να μη ήγνηται λόγος περι των θαυμάτων του. 'Η οίκια του, γεμούσα πάντοτε φανατικών όπαδών του, έγένετο είδος θεολογικής σχολής και έντυκνηριον βλων των έχθρών των χριστιανών. Πανταχόθεν τω προσεφέροντο άφιερώματα και δάρα. Καλώς έπομένως καθηρισμένος και μεθλατά χρειώδη έφωδισμένος ήδυνήθη ταχέως να κηρύξη τον ιερόν πόλεμον. Προς τούτο δέ διεσπειρε διά καταλήλων άποστόλων, φανατικών και τούτων 'Αράβων, ότι περι τά τέλη του ένεστώτους αιώνος θα έλλοη ή βασιλεία του Μαδρή, του μεγάλου άναμορφωτού του 'Ισλαμισμού, ον βλοι οι πιστοί Μουσουλμάνοι περιμένουσι: της βασιλείας δέ ταύτης του Μαδρή θα προηγήτο λιμός (πέινα) και πόλεμος πεισματώδης, οδ τό άποτέλεσμα θα ήτι ή έντελής των χριστιανών καταστροφή. Τούτο δέ έμειλε να συμβή τω 1299 της 'Εγείρας, ήτι τω 1881.

Ο ΒΟΥ-ΑΜΑΜΑΣ.

μέραι πλειοτέρας διαστάσεις.

Τώρα δέ γεννάται τό ζήτημα: είναι πράγματι αυτός ο άρχηγός του βλου κινήματος και ή ψυχή; ή είναι άπλοών όργανον, ως αυτός διακηρύττει; 'Οργανον όμοιος τίνος; Τό πιθανότερον είναι ότι ύπάρχει συνεννόησις μεταξύ των άρχηγών των άγρίων έκείνων φυλών, ή ότι πρόκειται περι έκτελέσεως σχεδίου άρχαίου προμεμελετημένου, ήτινόντος εις την έξόντωσιν των χριστιανών και εις την επικράτησιν του 'Ισλαμισμού εις έκείνα τά μέρη.

'Οπωςδήποτε ο Βου-Αμάμας είναι έγθρός επικίνδυνος, παρέχων πράγματα εις τους Γάλλους, τό μεν, διότι επιτηδείως άποφεύγει πᾶσαν συστηματικην συμπλοκήν, τό δέ διότι μετ' άστραταιίας χαλύττης εύρίσκειται ποτέ μεν εις έν σημείον ποτέ δέ εις άλλο, και τό δη λεγόμενον γλιστρά από μέσα από τά χέρια των καταδικώντων αυτών. 'Η εικών αυτού δέν παραμοιάζει ούδέν τό έκτακτον: είναι ο τύπος του 'Αραβος έν όλη τή δυσειδεί αυτού μορφή.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ CANAL-STR. 3. LEIPZIG.

ΚΑΚΑΟΝ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΛΗΒΙΓ (LIEBIG).

Εύρηται παρ' άπαντι τοίς φαρμακείοις καί πάντοπωλείοις τοῦ Κόσμου.

für Familien und Essecirfel, Bibliotheken, Hotels, Cafés und Restaurationen.

Probekummern gratis und franco.

Abonnements-Preis vierteljährlich 6 Mark. — Zu beziehen durch alle Buchhandlungen und Postanstalten.

Expdition der Illustrierten Zeitung in Leipzig.

ΕΣΠΕΡΟΣ

σύγγραμμα περιοδικόν μετ' εικόνων δις τῷ ἐκδόδόμενον ἐν ΑΕΙΨΙΑΙ.

Διηγήματα. — Ηρώσεις. — Αρχαιολογικά. — Ἴμα. — Ἐπιστημονικά. — Πολιτικά ἐπισημοφάνειαι. — Βίβλιον διάφορα.

Τιμὴ ἑτησία προπληρωμένη Φεβρουάριον 40. Διὰ τὴν Γερμανίαν μάρκ. 32. Διὰ τὴν Ῥωσσίαν ἡμίλι. Ὁ Ἐσπερος πείμπεται ἑλευθέρος ταχυφ. ἅμα Διεύθυνσις: CANAL-STRASSE 3. LEIPZIG.

Ο ΕΚΑΤΟΓΓΡΑΦΟΣ

ἀνατυπῶναι 50 μάρκ. 150 τις καὶ διὰ μελέτης καὶ διὰ τῶν ποικιλοτέρων χρόνων (Haber μετέλλια ἄλκις). Διὰ πλεονεκτήματα πληροφορίας καὶ δείγματα ἀνατυπῶναι εἰς τὴν

γραφεῖον τοῦ Ἐκατογγράφου (Λοῦδν. 135 Cheapside) ἢ πρὸς τοῦ: Κουε ἀδελφοὺς Μάστρον εἰς Ἀθήνας.

THE HEKTOGRAPH

(ὁ Ἐκατογγράφος) is still unrivalled for obtaining 50 to 150 Duplicates in indelible black and various coloured inks. (Haber's Prize medals.) Write for particulars and specimen,

Hektograph Depot 135 Cheapside, London, or Messrs Martin Broth, — Athen.

Zu beziehen durch alle Buchhandlungen:

Polychrome Meisterwerke
der monumentalen Kunst in Italien.
Herausgegeben von Baratta u. Köhler in Livorno.
In Frankreich 20 Fr. In Wien 20 Sch. 18 Kr.
Ein künstlerisch ausgeführtes Facsimilewerk in Farbendruck.
In Kaiserst. getrocknet. Wiedergabe 12 der Farbendruckt.
Monumente Italiens (Stat. Kapell. Tafel u. Reliefs).
Petarikirche in Rom, Basil. des Dogenpalastes in Venedig, Bibliothek in Siena, Dom von Orvieto etc.) umfassend.

Leipzig. Baugüterners Buchhandlung.

Ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου Γ. ΣΠΕΜΑΝΝΟΥ ἐν ΣΤΟΥΤ. ἐξεδόθη.

ΕΛΛΑΣ καὶ ΡΩΜΗ
διὰ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΦΛΑΚΕ

Ἐθνογραφικὴ ἱστορία τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος μετὰ πολλῶν ἀρχαιολογικῶν, πλαστικῶν καὶ γυρογραφικῶν τῶν ἐμπροσθέντων καλλιτεχνῶν.

Τιμὴ τοῦ βιβλίου τέσσαρ ἐν 35 τεύχεσι Μάρκ. 52.50. Μετὰ πλεονεκτήματα διευρημάτων. . . . . 70.—

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙΣ

Ἐπιστοποιοῦμεν τοίς ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ Κυρίοις συνδρομηταῖς ΕΣΠΕΡΟΥ, διὰ τὴν ἐπιστοπία τοῦ περιοδικῶ τούτου ἀνεθῆ.

Κυρίῳ Δημητρίῳ Ἀ. Κορυμφά.

Ἡ ἐν ΑΠΥΨΙΩ ἐπιστοπία τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἀνεθῆ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
Κυρίῳ ΠΕΤΡῶ ΣΑΡΑΝΘΗ
(Βιβλιοπωλείον "ὁ Φοῖβος").

Ἡ ἐν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῆ ἐπιστοπία τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἀνεθῆ τῷ βιβλιοπώλῃ Κυρίῳ GRASSO.

Ἐν ΗΒΡΑΙΑΙΣ ἡ ἐπιστοπία τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἀνεθῆ.

Κυρίῳ ΙΩΑΝΝῆ Α. ΒΟΣΚΩΦ
Γενικῷ πράκτορι τῶν Γαλλικῶν Διαπορθημείων (Messageries maritimes).

Für Literaturfreunde!

Unter dem Titel:
LITERARISCHER MERKUR
erscheint seit October v. J. monatlich zweimal ein vornehm ausgestattetes
kritisches Organ der populär-wissenschaftlichen Literatur.
Dasselbe bringt neben fesselnden Essays über die verschiedensten literarisch interessanten Ereignisse unparteiliche Besprechungen hochstehender Erscheinungen der
Philosophie, Naturwissenschaften, Geschichte (insbes. Kunst-, Literatur- und Kulturgeschichte), Länder- und Völkerkunde, sowie der schönen Wissenschaften.
Ausserdem enthält jede Nummer ein fortlaufendes, systematisches Verzeichnis der auf folgenden Gebieten in den letzten 14 Tagen erschienenen Neuigkeiten — und zwar aus der deutschen Literatur vollständig, aus der englischen und französischen soweit dieselben für Deutschland von Interesse sind:
Literaturgeschichte. Bibliographie. Neue Sprachen. Altd. deutsche Literatur. Sammelwerke. Geschichte u. deren Hilfswissenschaften.
Theologie und Philosophie. Länder und Völkerkunde. Reisen. Rechts- und Staatswissenschaft. Poetik. Statistik. Verkehrsweisen. Kriegswissenschaft. Pferdekunde. Medizin. Tierheilkunde. Bau- und Gewerbkunde. Maschinenwesen. Handwerkswissenschaft. Naturwissenschaften. Pharmazie. Haus-, Land- und Forstwirtschaft. Mathematik. Astronomie. Haus- und Forstwirtschaft. Erziehungs- und Unterrichtswesen. Belletristik. Philologie. Orientalia. Schöne Künste. Prachtwerke.

Der „Literarische Merkur“ ist also für jede Bibliothek wie für jeden Privatmann, welcher für die literarischen Neuigkeiten eines oder mehrerer der oben bezeichneten Gebiete ein Interesse hat, von Wichtigkeit.
Zu beziehen durch jede Sortimentsbuchhandlung oder franco von der unterzeichneten Verlagsbuchhandlung zum Preise von 75 Pf. pro Quartal.
Die Verlagsbuchhandlung von F. v. S. Neugebauer in Berlin, W.

Συντάκτης: Δρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΑΕΙΨΙΑΙ. CANAL-STR. 3.

Χαρτοπωλείον: Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψίῳ. — Τύποις: Γ. ΔΡΟΥΤΟΥΜΙΝΟΥ ἐν Λειψίῳ.